

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா
உள் காடு ரூ. 7 8 0
புற காடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
முரசோக்கம், சென்னை.

Vol 6.] 1933 ஆறு மார்ச் மீ 23உ [No. 12.

பொருளடக்கம்.

1. தலைவங்கம் (Leader) 221	7. வில்லிபாரத விளக்கம் (குது போர்ச் சருக்கம்) T. S. கடராஜப் பிள்ளை B.A.B.L. 230
2. அப்பர் (64 கலை-வியாசரணம்-சூற்றியலுகரம்) E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A.B.L. 223	8. கம்பராமாயணம் (மாரீசன் வதைப்படலம்) T. N. சேஷசரணமயர் B.A.,B.L. 232
3. தேவகி (ஸ்ரீ காவல்) K. இராஜகோபாலன் 224	9. தமிழ்ப் பாடம் (எளவேன்பா - கவிநீஞ்சூர் காண்டம்) 234
4. கம்பமாத்வாரி வைபவம் (4-ம் பத்த, 8-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலச்சாரியார் B.A.B.L. 226	10. யாப்பிலக்கணம் (செய்யுள்—ஆசிரியப்பா) வித்தவாள் M. V. வேணுகோபாலப்பிள்ளை 237
5. வாலி வதை (ஸ்ரீ ஆராய்ச்சி) V. V. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார், B.A.B.L. 227	11. வர்த்தமானம் 239
6. காந்தமழை (அங்கம் 1, களம் 2.) Shakespeare's - Tempest 229	

கலாநிலயம்

விற்பதற்கே வேண்டும் விலை.

உலகனைத்தையும்கொண்டு செல்லாந் செலுத்திய உரோமப் பெருமகன் ஜூலியஸ் வீஸரை, சதியாளர் சிலர் கரவுக்கொலை செய்து சாய்த்தவிட்டு, “கொடுமை இடிந்தது; இனி, சுதந்தரம், சமத்துவம் கிடைக்க” என்றென்று ஆரவாரஞ் செய்தவர்களாய், தாம் சூத்திர புண்ணினின்று கொடூரநிஞ்சுஞ் செங்குருதியில் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டே, அச்சதியாளர்களில் முதன்மையாய் நின்ற ப்ரூட்டஸ், கால்வரியல், என்னுமல் விருவரும் உரைத்த சில சொற்கள் இவை—

கால்வரியல்:—இன்னும் பிறந்திரா நாடுகளிலும் அந்நிரா மொழிகளிலும், எத்தனைக் காலங்களுக்குப் பால்,உபாயிடுக்காட்சி மீண்டும் நடிக்கப்பெறமோ! ப்ரூட்டஸ்:—புகழிதிலும் பெரிபொருது மதிப்பின்றி இப்பொழுது பாய்பேயின் பீடமிசை. நெகுது கிடக்கின்ற வீலர் எத்தனைமுறை கிணையாட்டிற்று இரத்தம் வடிக்க நேர்வானே!

கால்வரியல்:—எத்தனைமுறை அது நிகழ்கின்றதோ அத்தனைமுறை நம் கூட்டத்தினர், தம் நாட்டிற்கு கிடைக்க யளித்தவர்களென்று அழைக்கப்படுவார். இது, மகாகவி ஷேக்ஸ்பியர் அணைத்திருக்கும் புலமைப் பெருமுடியிற் பொலிகின்ற இணையிலாவொளி திகழ் இரத்தினங்களில் ஒன்று. எட்டுத்திசைக்கும் மூன்று காலத்திற்கும் ஏற்கும் உண்மைகளை உணர்ந்தாரக்கும் மதியின் ஆற்றலாற் சான்றவர் இந்த ஷேக்ஸ்பியர். அடியை மூன்றையார். இந்த உரை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உரோமில் நிகழ்ந்ததென்று முன்னாற்றைமபு ஆண்டுகளுக்கு

முன் இங்கிலாந்தில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதினார். ஷேக்ஸ்பியருக்குப் பிறகு அக்காட்சி மீண்டும் மீண்டும் பன்முறை பல்வேறு இடங்களில் நடிக்கப் பெற்றன. இவைகளில், ரூஷ்யாவின் செய்தியே தற்காலம் எல்லோர் மனத்தையும் கதவி நிற்கின்றது.

அக் கொடுங்காட்சி நிரிது காலத்திற்குமுன் மீண்டும் ருஷ்யாவில் நடிக்கப் பெற்றது. அந்த வீலர் ருஷ்யாவிற்கு அரசனாய்வந்து, இம்முறை தன் மனைகி மக்களோடும், மீண்டும் தன் இரத்தத்தை கிணையாட்டிற்று வடித்தான். அதனைச் செய்வீழ்த் லெனின் முதலியோர் தம் நாட்டிற்கு கிடைக்க யளித்தவர்களென்று பாராட்டப் பெறுகின்றனர். கேட்டபோர் சூலைநிக்கக் கொடுக்கொலை யொன்று நிகழ்ந்ததென்பது நிச்சயம். மற்ற, அதனால் கிணைந்த கிடைக்க யாதோ, எவ்விடத்துத் தோன்றச் சான்றாக நின்ற நோக்கும இறைவனுக்கே வெளிச்சம்!

அரசனும், அவன்பரிஜனங்களும், அவனினன்று அநிகாரம் பெற்றிருப்பவர்களும் குழுகளுக்கு எத்தனை எத்தனைக் கொடுமைகள் இழைத்திருந்தினர் என்பதை எடுத்துக்காட்டி, அத்தொலைகளை இப்பொழுது ஒழித்தனவேன்று உரைத்து, “எல்லாரும் ஒரு சினை, எல்லாரும் ஒரு கிணை” என்னுமொரு பெருமித்தில் இறுவதால் யாதும் பயனில்லை. உபாயிடுவோர் தத்துவமாய் இவ்வாக்கியத்தை உவகையுடன் உரைக்கின்றாராளுமல், நிறையும் கிணையும் தீர்க்கக்கிடக்கும் பொருள்களுக்கே உரியவை என்பதை மறத்தலாகாது. தம்மை சிற்றுவக்கொள்ள நிற்கின்ற பொருள்கள் ஒரே சிணையாயினலென், வேறு வேறு கிணைகள் ஆயினால்

என்! இப்படி ஒரு சிறையையும் ஒரு கிணியும் உடையவரால் எல்லாரும் தம் நாட்டி மன்னர்கள் தாம் ஆயிடுவென! ஒரு கூடைய உருளைக்கிழங்கில் ஒவ்வொன்று தண்ணீர் தன் கூடைய மன்னனென் நழைத்துக்கொள்ளட்டுமே. அவைகளை வாங்கித் தின்பதற்கு வந்திருப்பவனோ கேட்டுச் சிரிக்கின்றான். ஆன் மாவைச் சிறிதன்படக்களிற்று மானாக விற்றவியிச்சந்தை கடியிருக்கும் நாம், "ஒரு சிறை ஒரு கிணியே" என்று கூறி, "எல்லாரும் தம் நாட்டி மன்னர்" என்று மாந்தட்டிக்கொள்ளும்போது, நம்மை வாங்கித் தின்ன வந்து நிற்கும் ஆசை அழக்காறு அநீயை யேய்கள் இடியிடி யெனச் சிரிக்கு மொலியைக் கோளாத காதலர் நீளத்தால் பெற்றபயன் பெரிதொன்று மில்லை.

ருஷ்யாவைப்பற்றி நாமொன்றுமிற்கு விரிவாக வரையா நினைந்திலம். உயிரினை உருத்த அம்மன்னனது ஆட்சியால் விரைந்தனவெனக் கூறப்படுகின்ற கொடுமைகள் யாவையையாரிடும், அரசன் இரத்தம் வடித்தது கொடியவோர் வீணையாட்டாய் முடிந் ததோ அல்லது வீணையாட்டான் வேறேதேனு முண்டோ என்பதைச் சிந்திப்பதற்குதவியாய் ஒருவியுத்தை இங்கு உவப்பது போதும். "ஆற்றல் நல்லற மல்ல தில்லாமையால், ஏற்றமல்ல திரிதக வில்லையே" என்று கோசலதேசத்து மாந்தர்தமக்குள் வழங்கிய சமத்துவத்தைக் காட்டி ஒரு கவிவார். ருஷ்யர்கள் தங்கள் விடுதலை சுதந்தரம் சமத்துவம் முத்தியவைகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் விதங்களில் ஒன்று என்னவெனில், அவ்வாறு தத்தமக்கு விரும்பமான பெயர்களை மனம்போல் வைத்தக்கொள்ளாமல் எனும் ஒரு புதிய சட்டமே. கணவனுடைய பெயரை மனைவியும், தந்தையினுடைய பெயரை மைந்தனும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நிருத்த அல்லமும் அடிமையுத்தியைக் காட்டிவென்ற சிற்றத்தால் சுடித்தகற்றித் தம் விடுதலையை விளம்பவேண்டிவந்து அவசியமாகக் கருதுவாராயின், மன்னவன் வடித்த இரத்தத்தை வீணையாட்டெனக் கொள்வதோ, அல்லது, வீணையாட்டை வீணையாட்டால் வைத்தற்கேற்றதோ, சிந்தனை சிறிதடையோர் தெளிந்துகொள்ளல் அருமையன்று. கருப்பமுற்ற மாந்தர்களுக்குத் தொழிற்சாலைகளில் எத்தனை வசதிகள் அளித்திருக்கின்ற மனொரு ருஷ்யாவின் மேன்மையைப் பாராட்டி மகிழ்கின்ற நம்மனோர், மெல்லியல் மாதார்தொழிலும் உழைப்பு மில்லாமலே குடிவாழ்க்கை நடத்த மாட்டாமையின் இழிவினைக்காரணம் கழிவதென்ன விந்தையோ அறிகிலேம். கடவுளென்னும் கொள்கையார் கெட்டோமென்பதனினும் வீணையாட்டுவார்கள்தை வேறொன்றுமே!

இந்நிலையில் உள்ளவர்கள், அவர்தாம் ருஷ்யர்களாயினும் வேறு யாவரே யாயினும், தாம் ஆளாகி வருந்துவதாகக் கருதுகின்ற கொடுமைகளினின்றி ஒருநாளும் ஒருவகையிலும் விலகுவது இயலாத காரியம்.

ஏனெனில் இதற்கோர் கடக்கரிய காரணம் இருக்கின்றது. புரட்சிப் புரட்சியால் புகுகின்றவோர் கொலை, செறிந்த கோலத்தை விலக்கி நிரந்தர வாய்மையாளர்கள் ஆக்காக்குகின்ற துறைந்த வாக்கியங்களின் தத்துவங்களைச் சிந்தித்திருந்தாலன்றோ வாழ்வதற்குண்டாம் வழி. அதன் படி, பிறர் நம்புகோர் கொடுமை

செய்கின்றார் அல்லது செய்யவல்லவார யிருக்கின்றார், என்னும் பொய்யெண்ணம் ஒழித்த வேண்டாம். "தினம் நன்றும் பிறந்த வாரா" என்றார் நம் பொருள் செறிந்த தமிழின் பண்டைப்புலவர் ஒருவர். இது யாவருக்கும் ஒக்குமன்றோ. ஒருவன் மற்றொருவனுக்குக் கேடுசெய்கின்றான் என்பதேபோல், ஒரு சாதியார் மற்றொரு சாதியாருக்கும், அரசன் குடிசைக்குக்கும், கொடுமை செய்ய அதனால் தன்பேரே வினைகின்றதென்று உரைப்பதெல்லாம் இப்புறநானூற்றுப் புலவர்தம் கட்டளையின்படி பொய்யே யாகவேண்டுமென்பதற்கு கையமில்லையே. ஒன்று இது பொய்யாயிருத்தல் வேண்டும்; அல்லது அப்புலவர் ஒன்றும் அறிபாத பேதையா யிருக்கவேண்டும். இப்புலவருக்கு என்ன தெரியும் என்றிதழ்த்து புறக்கணித்தால் புறக்கணிக்கவாம். பிறகு, "எந்தத் தமிழ்ப்புலவர்," என்றும், "துயரமுஞ் சங்ககாலம்" என்றும், "நந்தத் தமிழர் நாகரிகம்" என்றும், வினாக்கள் வளர்ப்போர். வாய்களெல்லாம் அடக்கவேண்டுமல்லவோ. அப்புலவர்தம் அறிவையும் திறமையையும் புகழ்த்துகொண்டே அன்னோர் அறவுரைகளைப் புறக்கணித்தல் நியாயமானுமா, நன்மதி துட்படுத்திற் கழகு தானுமா.

புறநானூற்றுப் புலவர் படிற்றாரைகள் பேசினால். அதனைக் கல்லாதாரும், கற்றும் பயன்பற்றாமாட்டாத தீவினியால் தளர்ந்திருப்பாரருந்தான் ருஷ்யப் புரட்சியிலடங்கிய தத்துவமென்றென்றைப் பொருளின்றிப் புகன்றின்று பாராட்டுவார். இவர்கிடக்க, வித்தகர் கருத்தெல்லாம் ஒரே வழியைப்பற்றி நாயும். அமரிக்க வித்தகர் எம்மனும், பெல்லிய வித்தகர் மாறிய மேடாலைநீக்கி என்பவரும் நம் கலாநிலையாசகர்களுக்கு, இதுகாறும் நாம் பலவிடங்களில் அவர்தமம்பற்றிக் கூறியவைகளிலிருந்து நெருங்கிய உறவினர்களாய் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என மறக்கின்றோம். "தினம் நன்றும் பிறந்த வாரா" என்னும் அவ்விழிமிய வாய்மையை அவ்விரு வித்தகர்களும் அமைவுற விளக்கியிருக்கும் செம்மையை இதன்முன் இவ்வித்தகர்களில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றோமாதவின, இவ்விடத்தில் அவைகளை விரிவாக வரையப்படுவது மிகை. "வித்தகமோ விதிவசமோ" என்னுள் தலைப்பின்பிழிச் சென்ற வாரிடு முதலாறு மாதங்களில் வரைந்திருக்கின்ற கட்டுரைகளை இவ்வமயம் நம் வாக்சர்கள் ஒதிக்கொள்ள வேண்டுமென்று விழைகின்றோம். "உன்னுடைய தகுதிக்கேற்றவாறுதான் உன்னை ஆள்கின்ற அரசும் சட்டங்களும் அமையும்" என வற்புறுத்துவார் எம்மன்றும். "உன் நெஞ்சத்திற்கும் கொடுமையே மற்றவர். என்ற தேற்றத்தோடு உன்னைவந்து நலிக்கின்றதேயன்றி வேறில்லை" என்பார் மேடர்லிங்கருளும் அறிவுமெய்யுள்ளவு அநீயை மேன்மைகளின் மாடுபரும் சிறாக்கள் போன்ற இவ்விழிமியோர் மொழிகளைக் கோராமல் வாழ்க்கையை, அரசருமையாலும் சட்டங்களாலும் நெற அமைத்துக் கொடுமையை நீக்குகின்றோன் என்றொழுகுது இரத்த ருஷ்யா புரிந்த இரத்த வீணையாட்டை ஷேக்ஸ்பியர் முன்னரே தெரிந்துரைத்த வீணையை விடப்படுதோடு நிலைமலம், அதனைப் பின்பற்ற முயல்வது எத்தராம் செலுத்தி எஞ்சு நிறுத்துமோ என்பதை யாவார வியம்புதற்குரியும்.

அப்பர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—30. விபாகரணம்

[207-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(6) குற்றியலுகரம் புணர்நிலை

குற்றியலுகரம், சார்பொலியாதலால், அதனைச் சார்ந்திருக்கும் மெய்யொடு கெட்டாலன்றிப் புணர்ச்சியில் வருமொழிமுதல் உயிருடன் அது கலந்தொலிக்கும். நிலைமொழி யீற்றின் குற்றியலுகரத்திற்குமுன் வருமொழிமுதலில் யகரம் வரின், பவணர்கிமுனிவர் கூறுவதுபோல் அவ் உகரம், இகரமாய் மாறுவதில்லை; மற்று அக் குற்றியலுகர வேளை முற்றத்தோன்றாமல் நிற்க, குறுகிய இகரம் தோன்றி அவ் வேளைகளில் கலக்கும். இதை

“யகரம் வருவழி யிகரம் குறுகும்
உகரம் கிளவி துவரத் தோன்றும்”
(தொல் - குற்றியலுகரப் புணரியல். 5)

என்பர் தொல்காப்பியனர். உதாரணம்:—

‘சுற்றி வண்டியுயர்ச்செயுஞ் சோலையுங்
காவற் ததைத்தலங்கு
பெற்றி கண்டால்மற்றி யாவருங்கு
கொள்வர் பிறரிடையே
யொற்றிகொண் டாபொற்றி யூரைபுக்
கைவிடீ மெயென் றெண்ணி
விற்பிகண் டாய்மற் றிதுவொப்ப
தில்லிடம் வேதியினே!”

(திருவொற்றியூர் - திருவிருத்தம். 6)

மேற்கண்ட அப்பர் பாசரத்தில், வண்டு + யாழ் = வண்டியாழ் என்றும், மற்று + யாவர் = மற்றியாவர் என்றும் நேர்ந்த புணர்ச்சியில் தோன்றிய குற்றியலுகரம், நிலைமொழி யீற்றினுள்ள குற்றுகர வேளைசைய மிகவும் குன்றச் செய்து அதனுடன் கலந்தொலிப்பதை புணர்க. இக்குற்றியலுகரம், புணரியல் நிலையிலே தானும் குறுகியதால், ‘டி’, ‘றி’ இவற்றின் மாத்திரை அரை மாத்திரைக்கு அதிகப்படாமலிருக்கின்றது. இதைத் தொல்காப்பியனர், மொழிமரபிலேயே,

“புணரிய னிலையிலேக் குறுகது முறித்தே
புணரக் கூறின் முன்னர்த்தோன்றும்.”
(தொல் - எழு. 35)

என்றும் சூத்திரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். ஆதலால் குற்றியலுகரம், வருமொழி உயிருடன் கலந்தாலும்சரி, யகரம் வருவதாற் றேன்றும் இகரத்துடன் கலந்தாலும் சரி, அங்கு அதன் ஓசை முற்றும் அற்றுப் போகாமல், அதன் சிறுபாகம் கலந்து விளங்குமென்றாக. (உ - ம.)

“அஞ்சுவதீயா தொன்று மில்லை
யஞ்சு வருவது மில்லை”

அப்பர்.

தொல்காப்பியனர் குற்றியலுகரப் புணரியலை எழு

பத்தெட்டுச் சூத்திரங்களில் வருத்துக் காட்டுகின்றார். அவற்றுள், அப்பர் தேவார மாணவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய சூத்திரங்கள் சிலவே. அவற்றையே இங்கு முக்கியமாகக் கூறவேண்டும். அவற்றுள்

“அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா விறுதியும் உகர நிலையும்”

(தொல் - எழு - 408)

என்பது குற்றியலுகரம் தன் அரைமாத்திரையின்குறுகாமல் நிற்பதற்குப் பொதுவிதியாம். (உ - ம.)

திருக்கு வான்குழம் செல்வன சேவடி
யிருக்கு வாழ்மொழி யாற்றின யேத்தவார்
சுருக்கு வார்துயர் தோற்றங்க ளாற்றறப்
பெருக்கு வாவ்வர் பேரெயி ளாளரே.

திருப்பேரெயில் - திருக்குறுத்தொகை 6.

திருக்கு + வான்குழம் = திருக்கு வான்குழம் என்றும் அல்வழியிடத்தும், திருக்கு + வாய்மொழி = திருக்கு வாய்மொழி என்றும் வேற்றுமைக் கண்ணும், உகரம் சந்தியில் அரைமாத்திரையிற் குறுகவில்லை; யான்க்கு குறுகுமெனின், சந்தியில் வல்லொற்று மிருகின்ற காலத்திலேயாம். (உ - ம.)

சுருத்துத்திக் கதராகக் கையி லேந்திக்
கருவரைபேற் கரியானை கதற்க் கையால்
உரித்தெடுத்திச் சிலத்தன் றோல் பொருத்த முடி
புமையவளை பச்சுறுத்துமொளிகொண்மேனித்
திருத்தருத்தித் திருப்பழனார் திருசெய்த் தானார்
திருகுவையா றிடக்கொண்ட செல்வ ரீநரளர்
அரிப்பெருத்த வெள்ளேற்றை யடர வேறி
யப்பளு ரிப்பருவ மாற ராரே.

திருவாரூர் - திருத்தாண்டகம்—11.

“எடுத்தது + சிவந்த” என்பது சந்தியில் எடுத்திச் சிவந்த என வல்லொற்று மிருத்த கால ‘எடுத்த’ என்பதின் சுற்றுக் குற்றியலுகரம் தன் அரை மாத்திரையில் குறுகும் - அவ்வாறு மிகாதவிடத்து, அக்குறுகாரம் தன் அரைமாத்திரையிற் குறைவதில்லை. இதைத் தொல்காப்பியனர்,

“வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வரு
[வழித்

தொல்லை யியற்கை நிலையலு முறித்தே”
(தொல் - குற்றியலுகரப் புணரியல் 4)

என்பார்

உ - ம் “ஏத்து பாடல்” சம்பந்தம்.

* கூற்றுத் தண்டத்தை யஞ்சிக் குறிக்கொன்மி
ன்றும் தண்டத் தடிக்கு மரனடி

நீற்றுத் தண்டத்த ராய்நனை வாரக்கெவா
முற்றத் தண்டொப்பர் போவொற்றி யூரே

திருவொற்றியூர் - திருக்குறுத்தொகை 3.

அறிக்கை:—கலாநிலயத்தில் மதிப்புரை வரைவதற்குப் புத்தகம் அனுப்புவார் ரூ. 10 கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுதே புத்தகத்தின் குணங்களைபுக் குற்றங்களை யும் ஆய்ந்து எழுதுவோம். இல்லையெல் புத்தகத்தின் வரவுமாத்திரம் குறிக்கப்படும்.

தேவகி

[211-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அத்தியாயம் 7

தொன்மையிற்றலங்கும் மானிகையுடைத் தலை
வன் பெயர் ஜயங்க்கூபுதி பென்றும், அன்று
மாலை பரிமாவென்றுகைத்துவந்து என்னைக் கவர்
ந்து சென்ற காணையும் இந்த ஜயங்க்கூபுதியே பென்
றும் அறிந்த நான் பெற்ற களிப்பொடு மிப்பும் சூச
விட அவ்விரவை மெல்லக் கழித்தேன். பொழுது
கிழிந்தது. நானும் புதுப்பிறவி பெற்றவன்போன்ற
வொரு வுணர்விலே டெழுந்தேன். வாரமும் ஒன்
றானது. என்னும் இவ்விலுடைத் தலைவன் என்
கண்ணிற் படவிலலை. அன்றன்று அன்னையாரிடமிரு
ந்து அண்ணலாரின் தேகநிலையை அறிந்துவந்தேன்.
அவரும் நாளுக்கு நாள் குமைவடைந்து வரலானார்.
பூபதியார் உடல்நல மின்மையை அறிந்த நண்பர்
பலர் அவரைக் காண வருவதும் போவதும் யிருந்
தனர். எனவே மானிகையில் மனித நடமாட்டம்
அதிகமாக யிருந்தது. வாரம் இரண்டானதும் ஜயின்
தாரும் தமது நண்பர்களுடன் அடிக்கடி வேட்டைக்
குப்போய்வரத் துவக்கினார்.

இந்நிலையில் ஒருநாள் அண்ணையார் என்னறை வந்
து, “தேவகி, நான் அவசரமான வேர் வேலைப்பற்றி
அயலூர் போகவேண்டியிருக்கின்றது. பத்து அல்
லை பதின்னத்து தினங்களில் திரும்ப எண்ணியுள்
ளேன். இராணியும் என்னைடன் வருகின்றார். நான்
வரும்வரையில், இம்மனைபை உனது மனைபோல்
நினைத்து இங்கு இனிதிரும்பாய்” என்று அருமை
புடன் கூறி விடைபெற்றுச்சென்றார். அண்ணையாரும்
என்றமைய இராணியும் செல்வதால் என்னைச்
சூழும் தனிமைக்கு நான் அஞ்சினேன். அண்ணை
யாரும் இராணியும் என்னைத் தனிமையில் ஆழ்ந்தி
யீட்டிச் சென்றனர்.

அம்மையார் சென்ற பின்னர், மானிகைபோதி
ருந்த விரந்தினர் தொகையும் அருகிற்று. சில தினங்
களில் எல்லோரும் சென்றனர். மானிகையும் பழைய
தனிமையில் மீண்டும் திகழ்ந்தது. பின்னர் இரண்டு
மூன்றுமுறை ஜயங்க்கூபுதியார் தோட்டத்தில் உல
வுகை நான் கண்டேன். ஆனால் அவர் என்னையறி
யாதவர்போல் இருந்துவிட்டார். அவரது இச்செயல்
எனக்குப் புதுமையாகவே தோன்றிற்று. எனினும்
நான் அவர்மாட்டு வைத்திருந்த மதிப்பு ஒரு சிறிதும்
குறையாமல் அது வளர்ப்பிறை மதியம்போல் வளரவே
செய்தது. எனது நிலையை நோக்குங்கால், எனக்கும்
அவருக்கும் இருந்த தூரம் கடலினும் அகன்றதாகும்.
எட்டாத ஒரு நிலையினுள் அப்பெருமகன்பால் என்
மனம் ஏன் பற்றுக்கொண்டுளதோ அறிவேன். என்
மனவாங்கில் இடம் கொண்ட அவர் நினைவை அகற்
றியிடநான் செய்த முயற்சியெல்லாம் வீணானது.
அண்ணையார் அயலூர் சென்று நாணும் பத்தாயின.
பொழுதோ போவதிலலை. இராணியுடன் அம்மை
யார் திரும்பும்நாளையே நினைத்தவளாய் நாட்களை
ஜாடிவந்தேன். இடையிடையே என் மாமன்மனை
யினில் நான் பட்ட பாடெல்லாம் என்மனம் பற்றுச்
சேரருவேன். கையம்மாள் அன்பை நினைத்து ஒரு

ருவேன். என் தோழியரை என்று காண்பதே வெண்
று ஏங்குவேன். என் சிற்றப்பன் நினைவும் என்னைப்
பற்றி வருந்தும். இன்னவாறு நான் நாள்கற்றி வரு
கையில் ஒருநாள், இம்மானிகை ஏவலாளர்களில்
ஒருவன் என்னை வந்து, “அம்மா, இன்று பிற்
பகல் எம் தலைவர் உங்களைத் தம்மறைக்கு வருமாறு
பணித்தார்” என்று சொல்லினான். இவ்வரை என்
னைத் தளிக்கச் செய்தது. பண்டை நிலைவெல்லாம்
வெய்யோன்முன் பனியென் அகன்றன. பிற்பகலை
நாடியவளா யிருந்தேன்.

பிற்பகல் வந்தபுதியதும் அவர் இருக்குமிடம்
நாடி என் மனமோ விரைந்தது. எனினும் என் கால்
கரோ மெல்லவே என்னை அவரைக்கண் கொணர்
ந்துசேர்ந்தன. இம்முறை வள்ளலார் அருள்நிறை
ந்த முகத்துடன் என்னை வரவேற்றார். அவர் பணி
த்தபடி இருக்கையென்றில் அமர்ந்துகொண்டேன்.
பின் அவர் மேல் ஒன்றும் மொழியாமல் அவரது
இயற்கையான மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவர்
நாட்டமோ வெறுமையில் திரிந்தது. எம்மிடையே யு
ன்ற மௌனத்தின் கொடுமையை என்னை சகிக்க
இயலவில்லை. என் செய்வேன். மனமாற மௌனத்
தைச் சபித்தேன். என்ன பயன்? ஐந்தவித்தார்
ஆற்றலோ எனக்கிலலை. இருக்குமேல் இம்மண்ணி
யும் விண்ணிலும் இம் மௌனத்திற்கு இடமேயில்
லாமற் போயிருக்கும். இன்னபடி மௌனத்தைச்
சபித்தொழிக்குந் தொழிலில் என் மனமும் வாயும்
பெருந்தியிருக்க, என் கண்களோ, அவர் திரு
நலத்தைக் களையாத் தயக்குமொரு கருமத்தின்
ஆழ்ந்திருந்தன. என் கண்களிடம் கவினைக் கண்
பெருண்ட என் ஐயம், பெருமூச்சென் நெரிந்தன
ராய் என் பக்கல் நோக்கினார். நோக்கியவர், வந்த
முறுவலை விரைந்தகற்றி, “பெண்ணே, சாமுந்திரிகா
லக்ஷண சாத்திரம் பயின்றாளாயோ? எனது மையார்
மேனியும், அம்மை வரிவும் அச்சாத்திரத்திற்கு அய
லானவைகளாக வேண்டுமன்றோ? இந்நாள்வரை
அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன்” என்று கூறினார்.

மௌனம் அகன்றதற்கு மிகமகிழ்ந்தேன் எனினும்,
அவருரைக்குப் பதில் மொழியத் தெரியாமல், கால்
தரைகே, என் நாட்டமோ அக்கால்களைக் கருதச்
சும்மாவிருந்தேன். எனினும், என் நாவோ, என்னை
யறியாமல் ‘இல்லை’ என்றவொரு சொல்லைப் பேசக்கி
யிட்டது.

“இல்லையா. என்ன இல்லை. இது பெருருடைய
விடையன்று. போதிக் கும் தொழிலுடையார் மரபு
மன்று. பிரம்பினிற்கு அஞ்சிய பள்ளிப்போனைகள்
வாய்குமுறும் சொல்லே இது” என்று நகைத்துக்
கூறினார்.

“ஐய, சாமுந்திரிகா லக்ஷண தூல் நான் கற்றதில்லை
என்றேன்” என்று நான் மெல்லிய குரலில் பதில்
மொழிந்தேன்.

“எனின் நங்காய், உன்னிரு கயல்கள் என்பால்
தேடியுத்தான் யாதோ? சொல்லாய்”

“ஒன்றும்இல்லை. வைப்பும், வாயின் மணியும் பெற்
றிலாதார் தேடித்தருகென்றுளது. உடைமையிலுள்
யினில் மூளைப்பதாமொரு தேடற்பழக்கம். எளியன்

எனக்கு எங்கனம் வாய்த்தல் கூடும். ஏழை நான் தேறும் பழக்கமில்லாதவன். எனவே நான் தேறேற்கும் ஒன்றுமில்லை.”

“நன்று. பின், உடைமையின் உறவுடைய நான்தான் உன் கண்களைக் கவர்த்தேன்போலும். இச்சிறு தொழில் செய்த வெண்ணைப் பெண்ணை மன்னிப்பாய். ஈழிருக்கட்டும், எழில் எனும் அது என்பால் ஏதேனும் உளதோ பெண்ணே” என்றார். நான் மெளனமாயிருந்தேன். பின்னரும் அவர்,

“ஏனடி பெண்ணே, மௌனம் சாதிக்கின்றாய். தேடுவதன் தத்துவத்தை எடுத்துரைத்த நீ எழிலின் இலக்கணமும் சிறிது வகுப்பாய். மேனியின் கருமையும் கவலையால் அழிந்த ஒளியும் அம்மைவலிவும் அழகின் அங்கங்களோ, கூறாய்வாய்.” என்றார்.

“தத்துவம் ஓதவும் இலக்கணம் வகுக்கவும் நான் கற்றதில்லை. ஒருவரது மனத்திற்கு நிறைவைத்தருகின்ற ஒன்றே ஒருவருக்கு அமுருகையது. சாமுத்திரகாலசூக்தி நான் வகுக்கும் விதிக்களும், அழகினை அளப்பதற்குரிய முடிவான சாதனங்களாகா?”

“பெண்ணே, உன் சொல்வளங்கண்டு வியக்கின்றேன். நன்று, நானுனக்கு நிறைவைத் தருகின்றேனோ?”

“பொதுமையில் பேசுங்கால் என்னை இப்படி முன்னிலைப்படுத்திக் கேட்பது, நேர்மையன்றென நினைக்கின்றேன். ஐயா, நான் போய் வருகின்றேன். விடை யுள்ளவீ” என்று நான் நானமொடு உரைக்க, “பெண்ணே, பின் நானாவம். அது போகட்டும். உனக்கு நான் கடப்பாடுடையவனு யிருந்தும், இதுவரை உன்னை நான் மறந்ததற்கு மன்னிப்பாய்”

“மன்னிப்பதற்குரிய சிறும எது என்று நான் அறியும்பொழுது பணித்தபடி செய்யத் தவறாமட்டேன். சேவகம் புரிவாராயெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது இயல்வதொன்றன்று.”

“அடி சேவகப் பெண்ணே, உன்னைப்பற்றிய விவரம் அறிய விரும்புகின்றேன்.”

பூர்வசரித்திர மொன்றுமில்லாத என்னைப்பற்றியறியவிரும்புவது விரும்பத்தனவோடு நிற்கவேண்டிவெதேயன்றிப் பயனென்றும்பெற்றவியலாதென்றே நினைக்கின்றேன். எனவே பேசுவது எதைப்பற்றி யென்று தெரியவில்லை.”

“எதைப்பற்றியும் பேசலாம். பேசுவாய், இம் மௌனம் வேண்டாம். மோனத்தொறைபடித்த ரூானியாவதற்குக் காலமுண்டு”

“ஐய, என்னை என்செய்யச் சொல்கின்றீர்”

“பெண்ணே, நின் பவளத்திருவாய் மலர்ந்தருளச் சொல்கின்றேன்”

“எதுபற்றி யென்று கூறினால், இயலுமேல் உம் பணியை தலைமேற் கொள்வேன்”

“உனக் கிஷ்டமானதைப்பற்றிப் பேசு”

“ஆத்திரம் நான் பெற்றதில்லை. தொகுதிதொகுதியாக உரிமைக்கு ஊக்கமோழைக்கும் ஜன நலத்தொண்டர் உறவு நான் பெற்றதில்லை. எது பற்றியும் எதையும் பற்றாதபடி சொற்றொடர் பெருக்கச் சேகரனார் அறிய பெருமக்கள் பலர் குடந்தையில் இருக்கின்றனர். பெண்ணுரிமை மேலணவரிமை என்பன மாயிப்பின் மனையில் இருந்தனவேன்; ஆனாலும், நான் அப்பயிற்சிகைகவரப்பெறவில்லை, என் செய்வேன். தம் விரும்பம்

நிறைவேறுமாறுசெய்ய என்னை இயலாமைக்கு வருந்துகின்றேன்.”

“நல்லாய், பேச்சையே விரும்பாத நான், பண்ணையேவென்றவிட்ட நின் வாய்மொழிக்கு இன்று அவாவுகின்றேன். குழம்பும் என் மனம் அமைதியும் உற்றது. அணங்கணையாய், என் மனக்குரலி நின் வாய் திறந்து இசை ஒன்றிரண்டு பாலிவாய்” என்று, என் கொற்றவன் கூறியருளிணர். அவருரை என்பால் எய்துவித்த மகிழ்ச்சி எல்லையற்றது. என்னுள்ளத்தில் கடலெனப் பெருகலான அம்மகிழ்ச்சியில் மிதக்கும் “நான் என்னையும் மறந்துவிட்டேன். என்னைப் பற்றியிருந்த மனத்தையும் இன்று அறந்தது. என் உள்ளம் கிண்ணின் பெருவெளியில் பெருக என்னையும் அறியாத உலகெல்லாம் உண்டும் உமிழ்ந்தும் அளந்தும் காத்தானும் பெருமான் திருத்தானே ஆன்றோர் அருளிய பாக்களால் பரவலானேன்.

வேதங்க ளறமுகின் ற வலகெங்கும் கிளிந்தனவுள் பாதங்க ளிவையென்றிற் படிவங்க ளெப்படியோ வோ தங்கொள் உலவின் யொன்றினோடொன்றெல்லாப் பூதங்கடொடூ முறைந்தா லவையுன்னைப்பொறுக்குமோ. கபித்தகராங் ததுவநிபிற் கையெடுத்த தமெகலங்கி உடுத்திசையனைத்தினுஞ்சென் றெல்கொண் ண வுறு [துபரால் அடுத்தபெருந் தனிமூலத் தரும்பாமே பரமேயென் றெடுத்தொரு ளாரணமையுப்பரிசோவன்றெனென்றும்,

புறங்கான வகங்காணப் பொதுமுகத்தி னருணோக்த மிறங்காத தாமரைக்கண்ணப்பெருமா அசியம்புதிபார வறங்கா தத்தருனக்கொருவாரொருமுற துணையின் கறங்காகுமெனத்திரியநீயேயோ கடவாய்தான். [றிக் தறப்பதே தொழிலாகத் தோன்றினோர் தோன்றியக்கால் மறப்பரோ தம்மையது வன்றுகின் மற்றவர்போற் பிறப்பரோ வெவர்க்குத் தாம் பெற்றபதம் பெற்றவர்தோ இறப்பதே பிறப்பதே யெனும்வினையாட் டுகிதுகந்தோய் பணிகின்ற பெரும்பிறகிக் கடல்கடக்கும் படிபற்றி நனிகின்ற சமயத்தோ ரெல்லாரு நன்றென்னத் தனிகின்ற தத்துவத்தின் நகைமுர்த்தி நீயாகின் இனிகின்றமுதத்தேவெரென் கொண்டென் னென் செய்வாரோ

ஓயாத மலரையனே முதலாக வுளராகி மாபாத வானவர்க்கு மற்றொழிந்த மன்னுயிர்க்கு நீயாகின் முதற்குறை நெறிமுறையா னென்றெடுத்த தாயாவார் யாவரோ தருமத்தின்; நனிகுர்த்தி நீயாதி பரம்பாடு நின்னவே யுலகக்கள் ஆயாத சமயமு நின்னடியாவே யயலில்லை தியானி னொளித்தியால் வெளிகின்றிற் திக்குண்டோ வீயாத பெருமாயை கிணையாட்டிம் வேண்டாமோ.

தாய்தன்னை யறியாத கன்றில்லை தன்கன்றை ஆயுமறியு முலகின் ருபாகி நீயா நீயறிதி யெப்பொருளு மவையுன்னை நிலையறியா மாயையிது வென்கொல்லே வாராதே வரவல்லாய்.

பன்னவா மென்றுலகம் பலபலவு நினையுமால் [ன்றே உன்னலாற் பெருந்தெய்வ முயர்ந்துளோ டொழும்க் அன்னுர்திணை முதலமர்த்தணர் மாட்ட பெருந்தெய்வ நின்னலா லில்லாமை நெறிநின்றார் நினையாரோ.

பொருவரிய சமயங்கன் புகல்கின்ற புத்தேவநீர் [வார் இருநீணையு முடையார்போ ளுந் தவநின் நியற்று

திருவுறையு மணிமாப் பின்ன்கென்னை செயற்பால
வொருவினையுமில்லாப்போலுறங்குதியா லுறங்காதாய்
அறவாகிச் சமத்தியா லயிலெயிற்றி நேர்ந்துதியால்
ஒருவாயின் விழுங்குதியா லொடியால் ஒளித்தியால்
திருநான நிலமகளை யிடுதெயிற்றாந் சீரூனோ
மருவாருந் துழாயலங்கன் மணிமாப்பின் வைகுவான்
மெய்யைத்தான்கிரிதுணர்ந்து நீவிதித்தமன்னுயிர்கள்
உய்யத்தான் ஆகாதோ வுன்கென்ன குறையுண்டோ
வையத்தார் வானத்தார் மழுவானிக் கன்றித்த
வையத்தார் கிரிதையர் தயிர்ந்தாரு முளரையா.
அன்னமா யருமறைகன றைந்தாய் நீ யவையுண்ணை
முன்னமா ரோதுவித்தா ரெல்லாரு முடிந்தாரோ

பின்னமா யொன்றதல் யிரிந்தேயோ பிரியாதோ
வென்னமா மாண்பியவை யேனமாப் மண்ணிடந்தாய்
ஒப்பினையும் பெறலியவொருவாமுன்னுவைத் தறையு
மப்பினையு முறந்தடியினுநுந் தவத்தா லனுமுறையு
இப்பிறவிக்கடல்சுடந்தே னினிப்பிறவே னிருவினையும்
துப்புமுழு நீர் த்தசுடர் த் திருவுடியாற் றுடைத்தாய் நீ.
இப்பாக்களை நான் பாடிக்கொண்டிருக்கையில்
பூபதியாரின் அன்பினிற்சூரிய நாய் அவ்விடம் வந்து
என்மேற் றுவ, இழந்த என்னிலை கைவாப்பெற்று
எழுந்தேன். ஐயாக்கன் வியப்பொடு என்னை நோக்
கிய வண்ணமிருந்தார். நாணயீதர அப்பெருமகன்
விடையும்பெருது அவ்விடம் பெய்துந்தகன்மேன்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

4-ம் பத்து, 8-ம் தசகம்.

[209-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

6-ம் பாசகம்.

தனிர்நிறத்தால் குறைவில்லாத்
தனிச்சிணையில் விளம்புற்ற
கிளிமொழியான் காரணமாகத்
கிளராகக் கனரொத்த
கனிமலர்ந்து முயலல்கற்
கமழ்ப்புடியன் கடல்ஞாலத்
தனிமிக்கான் கவராத
அறிவினாற் குறைவில்லே.

பதக்குறிப்புக்கள்:—விளம்புற்ற - அதுமான் சொல்
லக் கேட்டு, தனிச்சிணையில் - அசோகமரத்தின் கீழ்
ராசுதலிகளின் காவலில் அகப்பந்தல், கிளிமொழி
யான்-வலிதை, (இவள் தனிர்நிறத்தால் உத்திருஷ்டமா
னவள் - கிளிபோல் இன்பவாக்கு மொழிபவள்) கார
ணமாக - சிணைமீட்க, கிளர் அரக்கன் நகர் எரித்த -
பெரியதோர் வன்மையுடைய இராவணனுடைய நக
ரை அவன் புத்திராதிகளுடனும் பந்துலைநியங்க
ளுடனும் நாசப்படுத்திய, கனிமலர்ந்துமுயல் மாலை
களாலே கிழித்ததை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும்
பூரி இராமபிரான். கடல்ஞாலத்து அளிமிக்கான் -
வர்வ லோகக்களையும் தன் (அளி) கிருபையால்
அயோத்தியில் சிங்காதனமேறி ஆட்டிபுரிந்தவன் கவ
ராத அறிவினாற் குறைவில்.

6-ம் பாசகம்.

அறிவினாற் குறைவில்லா
வகல்ஞாலத் தவரைய
நெறியெல்லா மெடுத்தாரைத் த
நிறைஞானத் தொருமுத்தி
குறியாம ணுருவாகிக்
கொடுக்கோரா னிலல்கொண்ட -
கிறியம்மாள் கவராத
கிளரொளியாற் குறைவில்லே.

பொழிப்புரை:—பகவத் விஷயத்தை யறிந்துகொள்ள
வேண்டுமென்கின்ற ஆசைகூட இல்லாத (அதாவது
மோசேகாபாயத்தைத் தாம் அறிந்துதெளிந்துகொள்
எயிலலையே என்ற குறை தமக்கிருக்கிறதென்றும் அறி

யாத) பாமா ஜனங்களாய் உலக இயற்கையிலிருப்ப
வர்களுக்கு, அவரவர் ருசிசக்தி இவைகளுக்கேற்பப்
பல கர்மயோக ஞானயோக பத்தியோக விபாகக்களை
எடுத்துக்கேதையில்விவரமாய்க்கூறிப்படுத்தும் ஞான
மூர்த்தியான பூரி கிருஷ்ணபகவான் இதுவும் பாதா
தென்று, திருவிக்கிரமா அவதாரத்தின் சிறிது நியாயம்
பிறழ்ந்தவழியாயினும்வாமனவொளிசெத்து உலகத்தை
முன்றடியால் அளக்கும்போது, “உலகத்திரை காண்
மின்! இர்த்தத் திருவுடிதான் உங்களுக்கு உய்யுமாறு”
என்று, அறிந்தவர் அறிவில்லாதவர் முதலிய எல்லா
ஜனங்களும் ஒருங்கே பிழைக்கும்படி. தன் கருணை
யால் எல்லாருக்கும் காட்டித்தந்த மஹாபிரபு கவராத
கிளரொளியால் குறைவில் என்கிறான்.

குறிப்பு:—இக் கட்டுரையின் உட்பக்காதத்தில்;
இவ்வாழ்வார் அவதார விசேஷங்களை எடுத்து காட்டு
வதிலும், உதாரணங்களிலும், தாம் உபயோகிக்கும்
அடைமொழிகளிலும் ஓர் முக்கிய கருத்தை அமை
த்தே பாடுகின்றாரென்று யாம் வரைந்துள்ளோம்.
இங்கு வராமன் அவதாரத்தை எடுத்ததன் நோக்கியின்
னதென்று ஆரூபிரப்படிக்காரரின் உரையின் உதவியா
லெழுதலானோம்.

கொடும் - கடுமையான, கோள் - ஸ்விசிக்கை -
கைநீட்டித் தானம்வாங்கிக்கொள்ள. பவிச்சக்கரவர்த்தி
யின் சிரஸும், பழங்கள் அதிகம் முதிர்ந்தால் கெட்
டப்போவதுபோல், உன்னத நிலையிலுள்ள மனித
ரும், காலம் இறுமாப்பு முதலியவற்றால் அடிதொட்
டிக் கெட்டுப்போகாதபடி அவர்களைக் காப்பாற்றுதல்
நிமித்தம் பகவான் பவிச்சக்கரவர்த்தியைக் (கொடுங்க
கோள்) வாங்கியாகிலும் காப்பாற்றுகிறாரென்பது திரு
வுள்ளம்.

குறைவில் - “கிளரொளி” வெளியே வீசிப் பிர
காசிற்கும் காந்தி. என் மேனியின் ஒளி இருப்பதி
னிலே எனக்கு வருஷதீதர் பிரயோஜனமு மில்லை;
அது போனதிலே ஓர் குறைவும் நேர்வதும்மில்லை—

இனி எல்லாப் பாட்டுகளிலும் “குறைவில்” என்
பதற்கு இப்படியே பொருள்கொள்க. இப்பாசகங்
களின் ருபத்தை உட்கொண்டோ மற்றொரு வகை
யாலோ நம் பென்னர்கள் உலக வழக்கில் “அவரிலலா
உடம்புக்குப் பூவென்ன, சார்ந்தென்ன. அணிகலன்கள்

ளென்ன" வென்று வெறுப்பினால் கூறுவது ஞாபகத்துக்கு வரத்தக்கது.

7-ம் பாகரம்.

கிளரொளியால் குறைவில்லாத அரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து கிளரொளிய மிரணியன தகன்மாப்நக் கிழித்துகந்த வளரொளிய கணலாழி வலம்புரியன் மணிலீல வளரொளியான் கவராத வரிவளைபுரத் குறைவில்லேமே.

உரை:—கிளர் - பொலிகின்ற ஒளியால் குறைவில்லாத - தேஜவிலினால் குறைவில்லாத, அரிஉருவாய் - நரநிங்க அவதாரமாய், கிளர்ந்து - வெளியில் தோன்றி, எழுந்து - பிரகாசித்து, கிளரொளிய - வெகுபராக் கிரம சாலியாயிருந்த, இரணியனது அகல்மாப்பை - ஹிர

ணியன் என்ற ராக்ஷஸனுடைய அகலமான மாப்பை, கிழித்து - தம் நலம்களாலே பிளந்து, உகந்த - தன் ஆச்சிரிதனான பிரஹலாதன் தகப்பண்டத்தில் பட்டதுபாங்களைவளர் நிர்த்தென்று சந்தோஷப்பட்ட, மணிலீல வளர் ஒளியான் - ராக்கதன் மறிந்ததும் கோபம்தணிந்து குளிர்ச்சியுடைய கருகலாய் லீல மணிபோல் பிரகாசிக்கும் பகவான், வளர் ஒளிய - மழுங்காத தேஜஸையுடைய, வலம்புரி - சங்கமென்ன, கணல் ஆழி - நெருப்புப்போல் ஜ்வலிக்கின்ற சக்கரமென்ன, (பகவானின் கை நகங்களே இரணியனைக் கிழித்துத் தொலைத்துவிட்டபடியால் தனக்கு இவ்வகையில் செய்யத்தகும்கருமம் ஒன்றுமில்லையென்ற மனஸ்தாபத்தால் கோபம் தணியாமல் நெருப்புப்போல் சக்கராயுதம் ரோஷத்தோடு இருப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றிக் கணல் ஆழி என்கிறார்) இவை களைத் தரித்திருக்கும் ஸ்வாமி, கவராதவரிவளைபால் - கவராத வரிவளைபுடைய வளைகளால்; குறைவில்லம்.

வாலிவதை

[218-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இருவர்களுக்கும் நேர்த்த பூர்வபக்க நித்தார்த்தத்தி லிருந்து வாலி செய்த ஒவ்வொரு குற்றமும் தம் சாஸ்திர வழக்கின்படி அவனுக்கு மாண தண்டனை விதிப்பதற்கேற்ற கொடுமையுடன் கூடினது என்று ஏற்படுகின்றது. இதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள் கின்றனர். ஆனால் மறைந்தொழி நிராயுத மா ர்பில் பாணம்போட்டுக் கொன்றதற்கு என்ன சமா தானம் என்று கேட்கின்றனர்.

ராமனுக்கும் வாலிக்கும் நேர்த்தது யுத்தம் என்று கொள்ளலான ஒருநாள் பொருத்தமுடையதன்று. தருமவழியின்றும் தவறி மகா பாபங்களைச் செய்த குற்றவாளிகளின் கோஷ்டியில் சேர்ந்து நிற்றினான் வாலி. இவன் தர்மசாஸ்திரங்களை ஐயங்கிரிபறக் கற் றுணர்ந்தவ னுடையே இவன் செய்த குற்றங்கள் மிகவும் கிரொளர்புடைய கொடுமையும் வாய்ந்தவை என்று சொல்லத் தட்டில்லை. aggravated form of the offences ஆக ஏற்படுகின்றன. அக்காலத் திய சட்டத்திட்டங்களுக்கு விரோதமாய்த் தரும சாஸ்திரங்களினின்றும் தவறிப் பிரபலமான குற்றங் கள் செய்து நின்றனான வாலியை "outlaw" என நே கருதல்கேண்டி. அவனை உலகமீதே கருதி மாணதண்டனையை விதித்தான் அவருக்குச் சகர வர்த்தியாய்ப் பிறந்தானொரு மூர்த்தி. அத்தண்டனை யை விதித்து அதைத் தானே நின்று கொலைக்காத் திலே நிறைவேற்றினான்.

சகோதரர்களுக்குள் போர்க்களமாய்ப் பிறந்தது வாலிக்குக் கொலைக்களமாய் முடிந்தது.

"நஞ்சு மன்ன வரைநலிற் தடலது வஞ்சு மில்லை மனுவழக் காதுவான்"

This was a case of hunting down an outlaw and putting him to death. வாலியின் குற்றம் மாணதண்டனைக் குரியதென்றால், அத்தண் டனையை அவன்பால் நிறைவேற்றிய பாகம் குற்றம் ஆன்று கூறல் ஒரு விதத்தினும் பொருத்தமாகாது. மாணதண்டனை விதிக்கப்பெற்றோர் வெவ்வேறு வித

மாக அத்தண்டனையை அடைகின்றார்கள். தூக்கிற் போடுவது, மின்சாரத்தின் வலிமையால் கொல்வது, gillotine மூலம் மாணமடைவிப்பது முதலியன. நேருமன்று மறைந்து நிராயுதன் மார்க்கில் பாணம் போட்டது மாணதண்டனையை நிறைவேற்றிய அம்ச சமேயன்றி வேறன்று. தான் செய்த குற்றத்திற்கு மாணதண்டனையே உரியதென்றும், அதை மறைத்து நின்று நிறைவேற்றிய பாகம் ஒரு சிறிய அம்சம் (detail) என்றும், அக்காரணம்பற்றி அதுவும் தன் னால் மறுபடியும் ஆகேற்பித்துப் பிரச்சன் செய்வதற்கு உரியதன்று என்றும் நினைத்து அவ்வழியில் வாலி இறங்கினால்லன் என்ற கருத்தோடு அவனுக்கு அந்தச் சமயம் அடைமொழி கொடுக்கவந்த கவிபும் "நிறியன நிரியாதான்" என்று சமர்த்திக் கின்றார்.

ஆனால் இந்தக் கட்டத்தில் வாலியின் கேள்வியாக "அவ்வரை பரமையக் கேட்ட" என்ற பாடலும், "முன்பு நின்றம்பி வந்து சரண்புக" என்ற இனைய பெருமான் உத்திரமாக ஒரு பாடலும் தோன்றுகின்றனவே என்று சந்தேகம் ஜனிக்கலாம். இக்கவிஞன் கம்பரது அல்ல என்றும், அம் களங்களில் உட்கருத் துத் தெரியாதவொருவர் இடைச்செருகலாய் ஏற் பித்தினவை என்றும் நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள் வதற்கேற்ற சான்றுகள் இவ்விடமே கிடக்கின்றன. பூராகவன் சமாதானம்கூறிச் சமர்த்தித்த பாசகரம் "மனையின் மாட்சியென்றான் மனுவிதியான்" என்று முடிந்து நிற்கிறது. இதற்கு அடுத்து நான் "இடைச் செருகல்" என்று நினைக்கின்ற பாடல்கள் இரண்டுமே கிடக்கின்றன. அடுத்த பாசகரம் "கவிருவத்தரசு மன்னன் கட்டுரை மனத்துட் கொண்டான்" என்று துடங்குகிறது. இவ்விடத்தில் கண்ட "மன்னன்" என்பது "மனுவிதியான்" என்ற சொல்லில் குறிப்பிட்டபூராகவனையே குறிக்கும். இதைவிட்டு "அவ்வரையமை யக்கேட்ட" என்ற பாடலையும் "முன்பு நின்றம்பி வந்து சரண்புக" என்ற பாடலையும் கம்பரால் வரையப்பட்ட

னவா வைத்துக்கொண்டால் "மன்னன்" என்பதற்கு "அவ்வரையமையக்கேட்ட" என்று பாடலிற் கண்ட "இலக்குவன்" என்று வழியப் பொருள்கொள்ள வேண்டியவருகிறது. கம்பர் ஒரு இடத்திலும் இனைய பெருமானே "மன்னன்" என்று அழைத்திலர். இந்த ஒரு ஆசேஷனை மட்டுமே இப்பாசரங்கள் இடைச் செருகல் என்றுகொள்ளப்போதுமானதென்னவாம். ஆயினும் இப்பாடல்களைச் சற்று நின்று ஆராய்ச்சி செய்தோமாகில் இவைகளைக் கவ்வியிற் பெரிபார் ஒரு காலத்திலும் வரைந்திரார் என்று திட்டமாய்க்கொள்ளலாம். இப்பாடல்களைப் போர்த்தபொருள் பின்வருமாறு. பெருமான் வார்த்தைகளைக்கேட்ட வாஸியும், "செவ்வியோய் நீ கருிய ககவிகள் ஒருபக்கமிருக்கட்டும். யுத்தகளத்தில் நோகின்று எப்பாது வேட்க ளுக்கொப்ப மறைந்து என்செபரில் பாணப்பிரியோகம் செய்தது எவ்வாறு" என்று கேட்டனாக, இனையபெருமானும் "முன் உன் தம்பி வந்து சரணம் புகவும் உன்னை யமலோகத்திற்கு அனுப்புவதாக நேர்த்தனன் ராமன். யுத்தத்தில் நீயும் உயிரின்பேரில் அன்பு யூண்டி பெருமானிடம் அடைக்கலம் புகுந்தால் என்செய்வது என்று எண்ணி அண்ணலும் மறைந்து நின்று எய்தான்" என்று முடித்தான்.

இப்பாசரங்களினால் இரண்டி பிரபல தோஷங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பது இவற்றையெய்துணர்வோர் தெளிந்தகொள்ளல் இயல்பே. ஒன்று பொதுவாக மகாவீரர்களுடைய மனப்பாங்கைக் கவனியாது நிற்பல். இரண்டு, பெருமான் கைக்கொண்ட சரணகிதி தர்மத்தில் சூசைமத்த ஆராயாது நிற்பல். ராமாயணத்தில் தோன்றி நிற்கும் வீரர்கள் வானரராயினும் சரி, அரசர்களாயினும் சரி, யுத்தம் நேர்த்துழி உயிரின்பேரில் ஆசைக்கொண்டு சத்துருவினிடம் சரணம்புகும் மனப்பாங்குடையரல்லர். இது இவர்கள் தன்மைக்கு இழிவாம் என்பது வெளிப்படல். பிராட்டியை ஸ்ரீராகவன் திருவடிக்களில் சமர்ப்பித்து, அவனைச் சரணம்புகுந்து அபராத சூதாபணம் செய்து கொள்ளுமாறு ஹிதம்செய்தான் ஸ்வஜனங்களின் வார்த்தைகளை அங்கீகரிப்பாது, நாசம்வர்துற்ற போதும் நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்"

என்றும்,

"மொக்குளென்ன ஆக்கையை விடுவதல்லால் [டாய் சீதையை விடுவதுண்டோ இருபது திண்டோருள் என்றும்,
பொன்றுதல் எக்காலத்தும் தவிராமோ பொது

மைத்தன்றே இன்றளார் நாளைமான் வர்புகழுக்குறுதியுண்டோ"
-என்றும் ராவணன் வாயினும், விபேஷணையுடைய யிட்டும், பெருமான் நோரில் கண்டவிடத்தும் தன்னைச் சரணமடையும்படி கோரிய சமயத்திலும் ரும்பர்கள் என்ற வாயில்,
"ரும்பிட்டு வர்புகிலென் யான் கூற்றையுமடால், கொண்டேன்"

"பூஷயுது மாணமெய்தல் எனக்கது புகழ்தேயால்" என்றும், "சேவகர் கடரோராமல்" "தக்கது புகள் நிலை போலும்". என்றும் வீர வசனங்களையும் போட்

டிச்சொன்ன கம்பநாட் ராவணனை அலக்ருயமாக வரலிற் கட்டியுப்போந்து வாகைகருய மகாவீரனும் வாலி நச்வரமான சரிந்தில் அன்பு யூண்டி சரணம் புகத் தணிவான் என்று இனையபெருமான் சங்கிக்கவும் இடங்கொடார். தன் நாடகத்தில் தோன்றும் நாடகபாத்திரங்களில் மகா வீரர்களாயமைந்தவனும், உயர்பித்தம் வீரலக்ருயனாகருளும் அமைத்ததுகாட்டும் கவிச்சக்கிரவர்த்தியார் இவ்விதம் எழுதினார் என்பது ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாது.

இது நிற்க. இரண்டாவது சொன்ன தோஷத்தைச் சற்றைக் கவனிப்போம். ஸ்ரீமத் ராமாயணம் சரணகிதி சரஸ்திரமென்றே அழைக்கப்பெறுகின்றது. அந்தால் கற்பிற்கும் பாரமார்த்திக விஷயங்களில் இது முதன்மையானதென்பது பூர்வாசாரியர்கள் நிர்வாகம். சரணகிதியை ஒரு வியாஜமாகக் கொண்டு தன்னை அபராதத்தின் சகீவாதிகள் துணர்ந்தபடி, கொல்லும்படி நேர்த்தாலும் அதுவும் அது போன்ற பின்வரும் ஏனை சாதக பாதகங்களையும் எதிர்பாராது சரணம் புகுந்தவனை அங்கீகரிப்பதே தன் முக்கிய கோட்பாடு என்று துணர்ந்து அனுஷ்டித்த காட்டின சத்திய சங்கல்புனை பெருமானின் கொள்கையை முற்றிலும் நிராகரித்து நிற்பதன்றே இப்பாட்டின் பாவம்.

"வெற்றியே பெறக் கோற்க வேயவீ யுது வாழ்கு பற்றுதலன்றியுண்டோ புகலெமைப்பக்கின் றுனை" என்றல்லவோ "தன் விரதத்தைப் பெருமான் போற்றி நிற்பது. பத்துமாத காலம் ஸஹதரம் சாரினியான ஸ்ரீஜனகாரண திருமகளைத் தள்ளிப்பிடுத்து பிரித்துவைத்த மகா பாபியான ராவணன் சரணம் புகுந்தாலும் அவன் அபராதத்தைப் பொறுத்து அங்கீகரிப்பதான கருத்துடன் "யதிவா ராவணஸ்வயம்" என்றல்லவோ அவன் பாசரம். ஏற்கெனவே ஸ்ரீ விபேஷணையுடைய லுக்கா இராஜ்யத்தை முடிசூட்டியும் தண்டகாரணியை வாசுகிளான ரிஷிபிரகருக்கு ராவணனைக் சம்ஹாரம் செய்வதாகப் பிரதிக்கொரு செய்தும், இவ்விதம் ஸ்ரீராகவன் ஸங்கல்பித்தான் என்பதை நாம் அறிவோம். ஸத்ய ஸங்கல்புனை ஸர்வக்ருணுக்கு உற்றவிடத்து வேண்டும் யுத்திகள், சூழ்ச்சிகள் (resources) உதிகாது போய்விடுமோ என்று பிரமித்தானொரு சிறியன் பாடின பாசரம் போலக் கிடக்கிறது இவ் வேளையுடையது. அதிதி சக்கரரம் செய்வதாக உத்தியோகித்து நிற்கும் ஒரு கிரகஸ்தன் அதிதி தோன்றினால் என் செய்வது என்று பயந்து அவன் கண்ணில் படாது வீட்டை அடைத்துத் தாளிட்டிக்கொள்வதுபோல் அன்றே இரத்த பாசரத்தின் பாவம் அமைந்த கிடக்கிறது. சரணகிதி சரஸ்திர கத்தம் தெரிந்த ஒரு கா மான்பயனும் இவ்விதம் எழுதத் தணிவான். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மத்தில் பரமபத நாளை அடைவதற்குச் சலபமான மார்க்கமாய் ஆசாரியர்களால் அமுதி விடப்பட்ட சரணகிதி சரஸ்திரத்தின் துட்பங்களையுடைய பராமரித்துப் பசமரத்தாணி யறைந்தாற்போன்று பாசரமிட ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ படைத்து கவ்வியிற் பெரிபார் இவ்விதம் எழுதினார் என்று துணர்ந்து அவரிடம் பரம அபராத மேறுதலுக்கு வரப்பெற்றான்.

ஆனால் சிலர், இவ்விடத்தில் தோன்றுவது இனைய பெருமான் பணித்தேய யன்றிப் பெருமான் வார்த்

தை யில்லையே என்கிறார்கள். இது இனைய, பெருமர னுக்கு ஒரு அவத்யம் கற்பிப்பதாகும். “தலையாய பொருளுணர்ந்திற் கலைமடஞர் தலையாராய்” ஞானசம் பாதன் செய்தது “புவளிப்பிராண இவர்பார்” என்று சொல்லும்படி பெருமானை இணை இவரியாத நின்று அவன் கைக்கரியங்களிலே மூண்டு அவன் அதுஷ்ட டானக்களைத் தானும் அதுஷ்டத்துப் போர்தானொரு தர்மமூர்ந்தியன்புறே இனைய பெருமாரும். அவனும் “நீ சரணம் புக்கால் என் செய்வது என்று பயந்து என் தமையன் உன்னை மறைந்து நின்று கொண்டு” என்று கூறினான் என்பது ஒருவிதத்திலும் பெருநர் தது. சரணாகதி தீர் ம அதுஷ்டானத்தில் பெருமா னுக்கு இழுக்காமல் வார்த்தைகளை இனைய பெருமான் வாக்கிலே போடக் கம்பர் ஒரு விதத்திலும் உடன் பட்டார். தவிரவும் விபிஷணனுவான் ஸ்ரீ ராகவனிடம் சரணம்புக்கவிடத்தில் ஆசேஷ்டனை செய்த கோஷ்டி களில் இனையபெருமான் சேராத நின்றது இவ் விடத்தில் ஞாபகத்திற்கு வரலாம். சிறியதிருவடி யும் இவரும் அதுகூல பசுத்திலே நின்றதாகப் பெரியவாச்சாண்பினை அருளிச்செய்வார். சரணம் புகுந்தவர்களைப் பெருமான் கைவிடாது பசுத்த டன் அங்கிகரித்துக் காப்பாற்றும் அதிசயம் சத்து ருக்களாலும் போற்றக் கிடக்கிறது ராமாயணத்தில்.

“அற்பபெருந் துணைவர் தம்மை
யபயமென் றடைந்து வுண்ணீத்
தறப்பது துணியார் தக்க
ளாருயிர் துறந்த போதும்”

என்று கும்பகாண்டனும் கூறிப்போர்த்ததைத் திருஷ்ட டாந்தப்பித்தி நேர்மசெய்வாம். இத்தயாதி காரணங் கள் கொண்டு இவ்விரு பாடல்களும் “இடைச்செரு கல்” என்றே துணியிலேண்டும். எனவே, தன்னை மறைந்துவிட்டு வதைசெய்தது மரணதண்டனையை நிறைவேற்றியதன்பாற்றாட ஒரு சிறிய அம்சம் என்று தெளிந்து வாழியும் அதுசம்பந்தமாய் மறு பிரச்சனை செய்யிராதொழிந்தனன் என்று பெறும்படி யாய்ச் “சிறியன சந்தியாதன்” என்று அவன் மணப்

பாங்கைச் சுருக்கச் சொல்லி விளக்கவைத்தார் ராம கதையில் இணைத்தாடிய கல்விழிப் பெரியாரும். இதை த்தான் கம்பருத்திரம் என்பர் பெரியோர்.

இதசம்பந்தமாய் ஸ்ரீ ராகவனிடம் குறை கூறு வேர் யாவதரபடிமும் அவன் அதுஷ்டத்துக் காட் டின தர்மங்களைத் தவிர்த்து வாலிபால் நடந்துகொண் டான் என்று துணியிலேண்டி வருகிறது. முதலுன் புத்தத்தில் பிராயுதனும் சமஸ்த சைன்னியங்கள், படைக்கலக்கன், துணைவர்கள் நீக்கப்பெற்றவையு நின்ற லக்கேசுவரனை ஒரே பாணம்போட்டிக் கொ ல்த்துணியாத “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாணவா” என நல்கினவன் நிராயுதனும் நின்ற வாலியை மறை ந்து நின்று கொல்ல ஒருப்படுவானே” என்று காட் சந்தேசிக்கவேண்டாமா? ராவணனிடம் நிகழ்த்து திரேராதலின் அதுசம்பந்தான தர்மங்கள் பெருமா னால் அதுஷ்டத்துக் காட்டப்பட்டன. அவற்றை; “பேரணமை யென்ப தறுக்கெண்ட றற்றக்கால் ஊராண்மை மற்றத னெஃகு.”

என்று தெய்வப்புவலமை திருவள்ளுவரைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வாலியிடம் நிகழ்த்து திரே போன்று, அவன் “உறையிடம் காண்பதே குறை” கண்ட டுடன் சம்ஹரிப்பதாகச் சூறந் சங்கல்பத்தை நிறைவேற்றியபடி.

பெருமான் பக்கலிலே வாலியைக்காட்டினும் மகா அபராதம் செய்தாநின்ற ராவணனையும் குற்றவாளி யின்பாற் பித்தி மறைத்துநின்று கொல்லானதோ, கடுமையான போர்புரிந்து ஏன் கொல்லவேண்டும், என்று ஒரு சந்தேகம் ஜனிக்கலாம். ஸ்ரீ இராகவனுக் குள் மந்தகாத பல காரணங்களினால் ராவணனுடன் போர் ஏற்பட்டது. அவனை ராஜ்யத்தினின்றும் சது ரங்க சைன்னியங்களினின்றும் தனியாய்ப் பிரித்துக் கொல்வதற்குச் செனகரியம் வாய்த்திலது; அவ்விதம் வாய்த்திருந்தால் பிராட்டியைக் களையிற் கொண்டு போன ஒரேகுற்றத்திற்கு அவனையும் வாலியைப்போ லவே outlaw வாக வைத்துப் பெருமானும் கொன் றிருக்கக்கூடும். இதுவே அத்தற்கு உத்தரம் என்க.

காற்று மழை

Shakespeare—“The Tempest”

அங்கம் 1. களம் 2.

[196-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஏரியல்:—துறைமுகத் தகவயின் தீதின்றி யிருக்கின்ற அரசன் கப்பல்; எஞ்ஞான்றும் அலக்கணுற் றதுமுகம் பர்முதாவிற்குப் போய்ப் பனிபினைக் கொணர என்னை நீ ஒருகால் எழுப்பியழைத்த அவ்வாழ்ந்த மூலையில் அது ஒளிக்கப் பெற்றது (1). மாறுமிகள் கப்பற் படிக்களின்கீழ் அடுக்குண்டு கிடக்கின்றனர். வருந்திய உழைப்பினோடு மந்திர மும் கலந்துகொள்ள, அவர்கடமை யான் உறங்க விட்டிருக்கின்றேன் (2). நான் கலைத்தந்தறிய மற்ற மரக்கலங்களோடு வெளின், அவை மீண்டும் சேர்ந்து தம்மூர் நேப்பல்லிற்குத் துயரமுடன் வ ழிக்கொண்டனவாய் மெடிட்டேனிய மிதவையி் திருக்கின்றன. வேந்தனது வங்கம் பிதிரவும்

அரசனுடைய கப்பலையும் மரணம் கப்பல்களையும் மாறுமிகளையும் என்ன செய்தாய் என்று ப்ரால்ப்பிரோ கேட்டதற்கு ஏரியல் பதில் கூறுகின்றான்.

(1) பர்முதால் என்பது ஓர் தீவு, அவக்கன்- துன்பம், பர்முதால் என்னும் தீவு எப்பொழுதும் காற்று மழைக் குக்கு ஆளாகி வருக்தியவண்ணமாய் யிருக்கு மென்றும், மந்திரம் செய்வோர் குளுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் அக் குக் கிடைக்குமென்றும் கூறுவர். ப்ரால்ப்பிரோவிற்கு ஒரு நாள் அத்தத் தீவின் பனிநீர் வேண்டி யிருத்த அப்பொழுது கடலின் ஓர் ஆழ்ந்த இடுக்கில் உறங்கி யிருத்த ஏரியலை அவன் எழுப்பிப் பனிநீர் கொணரு மாறு அனுப்பினான். இவ் வடையாளத்தைச் சொல்லி, அத்த மூலையித்தான் இப்பொழுது அரசனுடைய கப் பலைத் தான் ஒளிந்து வைத்திருக்கின்ற தென்று ஏரியல் கூறுகின்றது.

(2) கப்பலைக் காப்பதற்கு முயன்றதால் விளைந்த களைப் பினோடு என் மந்திரமும் சேர்த்ததால் மாறுமிகள் அடுக்

ஆன்ரு அவன் ஆகார மழியவும் தாம் கண்டன
பென்னு மெண்ணமுடைய ரவர் (3).
பாராஸ்பீரோ:—ஏரியல், உனக் கிட்டவேலை திட்ட
மாய்ச் செய்யப்பெற்றது; எனினும் இன்னுமுள
சில கருமம். இப்பகல் பொழுதிது எத்தனை?

ஏரியல்:—உச்சிவேளை கழிந்தது.

பாராஸ்பீரோ:—கடிக்க பிரண்டேனும் (4). ஆழிற்ரு
மிப்பொழுதிற்ரு மிடையுள்ள காலத்தை நாமியு
வரு மிக வருமையாய்ச் செலவு செய்தல்வேண்
டும்.

ஏரியல்:—இன்னமும் உளதோ உணம்பு? எனக்கு
நீ சிரமம் தருவதால், வாக்கு நீ யளித்தும் என்பா
லிதுகாரும் நிறைவேற்றாத வதனை உனக்கு யான்
நினைவுறுத்த இடந்தருவாய்.

பாராஸ்பீரோ:—எப்படி வெப்படி இப்பொழுது! சிடு
சிடுப்போ? வன்மைபுடன் நீ கேட்கவல்லது யாது?

ஏரியல்:—என் கிடத்தலை.

பாராஸ்பீரோ:—அவ்வேளை வருதற்கு முன்னரேயோ?
போதும்! (5).

ஏரியல்:—சீரிய சேசுவகம் யாணுனக்குச் செய்திருப்
பதை நீ சிந்தனைகொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றேன்.
உன்பால் பெய்யவொன்றும் புகன்றிலேன், உனக்
குப் பிழையொன்று மிழைத்திலேன், சிடுசிடுப்பு
மின்றி முணுமுணுப்பு மின்றி எழியிடு செய்து
ளேன்; முழுவரும் ஒன்று எனக்குக் குறைப்ப
தாக நீ வாக்களித்தனை (6).

பாராஸ்பீரோ:—எத்தகைய வொரு அவதையினின்
றுள்ள யான் கிடிகித்தேன் என்பதை மறக்கின்
றனையோ நீ?

ஏரியல்:—இல்லை.

பாராஸ்பீரோ:—மறக்கின்றாய்; மறந்து, உப்புடைச்
சலதியின் சகதியை மிதிக்கவும், கூருடை வாடை
மீ தோடவும், உறைபனியத்தலைப் பொரிந்திருக்கும்
பூமியின் நரடியில் எனக்குக் காரியுற் செய்யவும்
சாலப் பெரிதென நினைக்கின்றனை (7).

ஏரியல்:—அல்லேன், ஐய.

பாராஸ்பீரோ:—பொய்யிது புகல்கின்றாய் ஏ வன்கண்
வஸ்துவே! (8). வயதாலும் வன்மத்தினாலும் வளை
யமாய் வளர்ந்திருந்த கொடியவச் சூனியகாரி
லைகொராகலை மறந்தனையோ? மறந்துவிட்டனை
யோ அவளை நீ? (9)

ஏரியல்:—ஐயனே, இல்லை.

பாராஸ்பீரோ:—மறந்துவிட்டனை. மற்று, அவன் எக்
குப் பிறந்தவன்? பேசு நீ; சொல்லெனக்கு!

ஏரியல்:—ஐய, ஆர்ஜியில் (10)

சுக்கையக் கப்பலிற்குள் ஒருவரேனும் ஒருவர் விழுந்த
தன்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர்—என்பது பொருள்.

(8) மெடிட்டேரேனியன் என்பது ஆங்கில்காலிற்கும்
ஐரோப்பாவிற்கும் இடையில் உள்ள ஓர் கடலின் பெயர்.
பரவை - கடல். அரசனது கப்பலோடு வந்த மற்றைய
கப்பல்களை நக்கலைத்து அங்கு மிக்குத் சிதறிப் பிரிந்து
போகும்படி செய்தேன்; அரசனுடைய கப்பல் உடைத்
து அதனிலிருந்தவர்களைவலாம் முழுக்கக் கண்டு மற்ற
கப்பலிலிருந்தவர்கள், அரசனையிழைத்த பெருந்தாயமு
டன் தம் ஊர்கோக்கிப் போவாராக இப்பொழுது மெடி
ட்டேரேனியன் கடல் மீது தம் கப்பல்களைச் செலுத்திக்
கொண்டிருக்கின்றனர். பிரித்துபோன அக்கப்பல்களும்
அங்கு இப்பொழுது சேர்ந்துகொண்டு விட்டன—என்
பது பொருள். மிதவைமிதப்பதற்கு இடமாயி கடல்.
ஆன்ரு அவன் ஆகாரம் - மேன்மை வாய்ந்த அரசு
னது உடலம். வங்கம் - கப்பல். அவர் - அக்கப்பல்களில்
உள்ளவர்.

(4) நண்பகல் கடந்து இரண்டுமணி நேரமேனும் ஆகி
யிருத்தல் வேண்டும்—என்பது பொருள்.

(5) இட்ட வேலையெல்லாம் செல்லாதற்குத்தான் இசை
த்திருப்பதாகச் சிந்திமுன்னர் இயம்பிய இவ் வேரியல்
இப்பொழுது இவ்வாறு முரணுகின்றது. இதன்மனம்
ஒருவழி இருப்பதில்லை போலும். மேலும், மந்திரவாதிக
ளால் எவ்வகொள்ளப்பட்ட குட்டிக்காத்தன்களே இவ்
வாறுதான் அவனுக்குக் கட்டுப்பாட்டிற்குக் ஆற்றலும்
பொருமையற்ற முரணும் என்று இக்கிரகசால தூல்கள்
கூறும்.

(6) முதலில் என்னை உன்வலில் அமர்ந்திக்கொண்ட
போது நான் எவ்வளவுகாலம் உனக்கு ஊழியுற் செய்ய
வேண்டுமென்று உட்ப்பத்திசெய்துகொண்டோமோ, அத
னில் ஒருவரும், (நான் பணியிலடை செய்யும் சேர்மை
யைப் பாராட்டி, அதற்கிடைய்) தன்னிலிவதாத வாக்களி
த்திருக்கின்றாய்—என்பது பொருள். அதன்படி, “குறித்த
காலத்திற்கு ஒருவரும் முன்னரே எனக்கு நீ இப்பொ
ழுது விடுதலை கொடுக்கவேண்டும்” என்று ஏரியல் வற்
புய்த்துகின்றது.

(7) சலதி - கடல், சகதி - சேறு. கூருடை வாடை -
கறங்கென்று அடிக்கின்ற வாடைக் காற்று. சூனிச்சியும்
வெப்பம்போல் பொரித்தலியோகையால், உறைந்த
பனியினால் பொரித்திருக்கும் பூமி, என்னைன்று. காடி -
உந்தாவாரம். “உன்னை எவ்வழி அடித்தையிலிருந்து நான்
காப்பாற்றினேன் என்பதை மறந்து, இந்தச் சிதிய காரி
யங்கன் எனக்காகச் செய்வது மிகுந்த சிரமமென்று இப்
பொழுது முணுமுணுகின்றாயா!” என்பது பொருள்.

(8) வன்கண்-குரூம். ஏரியல் ஆவி உருவமே உடைய
தாதலின், அதனை, “வஸ்துவே” என அழைக்கின்றார்.

(9) லைகொராகல் என்னும் இந்தச் சூனியகாரியின்
சரிதை, இனி இவர் பேச்சிலிருந்து தெரியவரும்.

(10) ஆர்ஜியில், இப்பொழுது ஆல்ஜியின் அழைக்
கப்படுகின்றது; இது அரேபியாவில் உள்ள ஒரு நகரம்.

வில்லி பாரத விளக்கம்

சுபா பருவம்—சூதுபோர்ச் சருக்கம்

[191-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பெயர்ந்து படரும் சேனையின் முன்னணியில் வலி
யுடைமீமன் செல்லவும், பின்னர் அருச்சுனை தக
வுடன் போதவும், இவர்களுக்கப்பால் தருமன், நகுல
சகரதேவர் புடைசூழ, உடுக்களாற் சூழப்பட்ட
தன் கதிரோனென்னப் புறப்பட்டான். புறப்பட
லும் சிற்றரசர் அனைவரும் அவனைப் பின்தொடர
வாயினர். தொடரவே மகளிர் யாவரும் பிடிக்கின்

மட்டக்கதைய எளகழு மாந்தர் மாலையு
முடைத்துரு கடகரி மதமு முன்னியே

தடந்தொற்று முரலளி தமரி னண்டமுத்த
தொடர்ந்துடன் வரவாச் சோலை பெய்தினார்.

சூக்ஷ்ணபுது கூந்தலையும், வீரர்களது மாலைமயும், யானைகளின் கண்ண்களினின்று உண்டைத் து பெருகும் மத நீரையும் நினைந்து, வழியிலுள்ள தடாகங்களிலும், மலர்களிலும் ஒலித்து மொய்க்கும் வண்டுகள் அவைகள விட்டுக் கற்றத்தார்போல் பாண்டவர் முதலோரிடம் கட்டப் பாராட்டிப் பிரியாமல் தொடர்ந்து கெருக்கி உடன்கெல் லச்செல்லச் சோலையை அடைந்தார்கள்]

சேனையின் அரவத்தாலும், எழுந்த தூளிகளின் மிருதியாலும், தேன் சேகரிப்பதில் சற்றே தடைப்பட்ட வண்டுகள், புதிய நாற்றத்தை உணர்ந்து அதன் வழிச் செல்லலாயின. நல்லிலக்கணமுள்ள மகளிரது கூந்தல்கள் இயற்கைமனம் பெற்றிருப்ப தியல்பு. எனவே தருமனுக்குப்பின் சென்ற மகளிரெல்லாம் நல்லிலக்கண முள்ளவராயினர். மகளிர் தொகுதியாலும் படைபின் மிருதியாலும் அளகடும் மாலைமய மதமும் அதிகரிக்கவே, அவைகளைப் பின்தொடர்ந்த அளியின் கட்டடமும்பிக்கது. விடாமல் தொடர்ந்து சென்றமையால் அளிக்கூலம், பிரிவாற்றாது பின் தொடர்ந்த சற்றத்தார்பு கட்டடத்தை பொத்தது. வரவர வென்றும் அழிக்கின்றான் நயம் நோக்கத் தக்கது. சற்றுத்தூரமே தொடர்ந்துபிறகு நீங்கியிடாமல்செல் லுமிடமெல்லாம் விடாது தொடர்ந்தன. அவ்வாறு அவை சென்றதற்குக் கச்சாணம் மணத்தின் பெருக்குக் குறையாமையே. இயற்கையாகவே நறுமண முள்ள மகளிர் கூந்தல் அம்மண மறுது; கரியின் மதமும் என்றும் பொழிதலால் மணம் நீங்காது; மாந்தரது மாலைகளும் வாடாதமலர்க்கையே யுடையன போலும்.

இனி, தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டுமுதல் நூற்றுஆறாம் பாடல் வரை, கவி, மருதம் முல்லை குறிஞ்சி செய்தல் என்னும் நிலங்களை வருணிக்கின்றார்.

சம்புகம் பாடலுள் தமால் நான்மார்
வம்பெழு மிலைச்சுவார் வாயியாவார்
செம்பலா வாயிராங் கதவிந் தீங்கனி
யும்பரி னமிழ்தென வுடன ருந்தவார்.

[சம்புகம் பாடி பச்சிலைமாறங்கள் இவைகளின் அன்றலர்ந்த மலர்களை நறுமணமெழும் சூடிக்கொன்றார்கள்; தடாகங்களில் நீராவோர்கள்; செழுமையான பலா, மா, வாழை இவைகளின் இனிய கனிகளைத் தேர்வனது அழித்தத்தைவிடச் சிறந்ததென எண்ணி உண்பார்கள்.]

இதாவும் இந்த கவித்தகவியும் மருதநிலத்தை வருணிக்கரும். சோலையை அடைந்தவர்கள் அச்சோலையிற் செய்த கரியங்கள் இன்னவைவென இவை தெரிவிக்கின்றன. மருதநிலம் நாலும் நாசொசர்ந்த இடமும் ஆதலால், வயலும் பொழிதும் கூறவேண்டியதாயிற்று. கவி கருக்கச் சொல்லிப்போருந் திறத்தினிற் நாம் பல முறையும் காட்டியுள்ளோம். பூக்கையதல், நீர் விளை யாடல், உண்டாடல் என்பன பெருக்காய்ப்புத்திற் குரியவை. அவற்றை ஒவ்வொரு பாடல்தில் விவரிப்பது வழக்கம். கில்லி அதற்கிசையாதவராய்ப் பூக்கொய்ப்புத்தை முதலடியில் அடக்கியும், பின்னர் மூன்றாம் நான்கா மடிகளில் உண்டாடலை உணர்ந்தியு மூன்றாம். இக்கவியில் வடசொற்கள் அளவு கடந்து அமைந்த கிடக்கின்றன. முதலடியில் நான்காம்

என்னும் தமிழ்த்தொடர் ஒழிய, மற்றைய சீர்களெல்லாம் வடமொழிகளால் ஆனவை அன்றியும் வாயி, ஆயிரம், கதவி, அம்ருதம் என்பனவும் வடசொற்கள். மாமரத்தை ஆயிரம் என்ற தெரிவிக்கவேண்டிய தில்லை. இவ்வாறே இக்கவி சிற்பில் கிடக்களில் தெக்கிற்கு நாளினேம் என்பார். பலா, மா, வாழைகள் முக்கனிகளெனச் சிறப்பித்துக்கறப்பிதலால் அவை முதலிற் சொல்லப்படுக. குதவிரமொழிக் கண்டசியர் கொடுத்த கருகின் பானையைச் சூடியும் கனிபுண் டுகளித்தும் மருத நீங்கினார்கள். பின்னர்ப் பாண்டவர் முல்லைநிலத்தைச் சார், அந்நிலத்திற்குரிய முடை வீசும் இடமும் வெண்ணெய் முக்கவியைகளைக் குடும்நிறையக் கொணர்ந்து காண, காலும் காலிசார்ந்த இடமுமாகி முல்லைநிலத்திற்குரிய பல மலர்களின் மணங்கனையும், முதன்மையாக முல்லைமலரின் நறுமணத்தைமயம் துக்கர்ந்து அந்நிலத்தைச் சேர்ந்தார்கள். தருமன் அறமுடை யசுதலால் அவன் கருணை வாய்ந்தவனென அறிந்த மாண்கூட்டங்கள், தங்களுக்கு அலுனலும் அவனது பரிவாரத்தாலும் ஒருவகைத் தீங்கும் நேரிடாதென அறிந்து இடம் கிடப்பெயர்ந்து வெருகிய யோடின.

செருகினக் கானையர் சேனை யின்றிற்
வெருகியும் பொதுவியர் விழைந்து காண்போன்ற
மருகினக் கிதழினி வளமு மாமலர்
கருகினக் கண்கொடு கலந்து கண்டவே.

[போர்த்தொழிலில் வல்ல, இளம் காணிகள் போன்ற வன்மை மிக்க, பாண்டலர்களது சேனையின் சிறப்பை, மருதன் தன்மையுள்ள இளமையையுடைய யாதல்குல மங்கையர் விருப்பத்துடன் காண்பதுபோல, மணம் பொருத்திய கொன்றைமரங்களாவன பெரிய காடெனும் அப்படைமையக் கருகினமலரின் கண்களைக்கொண்டு கலந்து பார்த்தன.]

பெரியதொரு படை ஓர்வழிச் செல்லுமாறும்,
அதனை நோக்கப் பலர் கூடுவர். முல்லைநிலத்தில் அது சென்றபோது அந்நில மடந்தைய ரதனைக் காண விழையுதற்கை. அம்மங்கையர் நகரங்களிற் சென்ற பழுகியிராததனால் தங்களுக்கு கியற்கையான அச்சம் நீங்கப்பெற்றிலர். நகரத்தினின்றும் அரசனுடன் புடைபெயரும் இட பெரும்படைமையக் காண அவர்கட்கு அவரவுண்டேனும், சற்றே அச்சத்தால் மறைந்தொதுங்கிக் காண்கின்றனர். காட்டியும் காடு சார்ந்த இடங்களிலும் தமதெண்ணம்போல் ஓடித் திரிந்து உரம்பெற்ற யாக்கையை யுடையவராய் ஓங்கி வளர்ந்து நுந்ததனால் அவர் கொன்றைமரங்களுக்கு உலகை கொண்டார். அவர்கள் கண்டொண்டு பார்த்தது; கொன்றைத் தன்னைபுதித்துத் தன்னுடன் சேர்ந்து வளர்ந்திருந்த கருகினமலர் கண்களைக் கொண்டு பார்த்ததை நிகர்க்கும். கருகின மலரைக் கண்ணிர் கண்களுக்கு ஒப்பிடுவதனும். ஆகவே பொதுவியர் விழைந்து கண்டதுபோல் அங்குளமாறும் கண்டது. பொதுவியர் பலர் கூடியதுகொன்றைக்கார்போன்றது. இத் தற்குறிப்பேற்றவளி வேறு சிறப்பான அளிகளில்லா கிடத்துச் சற்றே மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. இனி 'இதழி நிறைந்த பெரிய காடெனும்' என வெரித்து கொன்றைமரங்கள் கொண்ட அக்காடானது தன்னுடைய கண்களான கருகின மலர்கொடு நோக்கின்ற என்றும் கூறலாம். முன்னைய பாடலுள்ள கொள்

மையே காடாகிக் கண்டகொண்டு நோக்கியது; பின்னைய பொருளில் கொன்றையை யுடைய காடானது கண்டகொண்டு நோக்கிற்றுள்ள வமையும், பொருள் ஒன்று போல் தோன்றினும் சிறிது மாறுபாடுண்டாம். கலந்து கண்டதென்னவே அவையிரண்டும் நெருங்கிச் செழித்து வளர்ந்திருந்தமை பெறப்பட்டது. மருதநிலத்திற்கும் குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் இடையே யிருந்தது இடையா பொதுவர் எனப்பட்டார். வருணையும் அவ்வாறே ஒழுங்குபடிச் செல்கின்றது. மருதத்தையும் முல்லைமையும் கூறியபின்னர் கவி குறிஞ்சியைக் கூறத் தொடங்குகின்றார். பாண்டவரும் சோலைகளையும் வயல்களையும் கடந்து, காட்டையடைந்து அதனையும் கடந்து பின்னர் மலைப்புற மடைந்தனர்.

குன்றுறை கடகரிக் குழாங்கன் சேனையி
 னென்றிய களிறுகண்டிட்டுக் கோடின -
 துன்றிய புயவிபச் சுவலி கண்டிடன்
 சென்றில வெருண்டுவன் சேனை யானையே

[குன்றுகளில் வாறும் மதயானைக் கூட்டங்கள் பாண்டவர்களே சேனையின் பொருத்தியிருந்த யானைகளைக் கண்டு அஞ்சி யோடின; கெடுக்கிய வேறு யானைகளின் அடிச் சுவலிகண்டு தருமனது சேனையிலிருந்த யானைகள் கோபம் கொண்டு அங்கிருந்து பெயராமல் நின்றன]

இச்செய்யுளில் இயற்கைகிழ்ச்சி தோன்றுவதால் இது சிறப்புடைத்து. கவிசுர் புனைந்துகறப் புகுங்கால், தாம் நேரேகண்டவற்றைக் கூறுதலும், காணாதவற்றைக் கண்டதுபோலத் தம் மனத்தே நினைந்து கூறுவதும் உண்டு. ஆங்கிலக் கவிசுர்போல் நம் மீர்தியக் கவிசுரும் இயற்கைப் பொருள்களை நேரிருக்கண்டு அத்தோற்றத்தைப் பொருத்தமுடைய வடிவமைகொண்டு கூறிவந்தனர். இது சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்தது. பின்னாட் கவிசுரையையும் வடநூலிலுள்ள வருணனைகளைத் தம்மதேய்பால் கையாண்டோ, அல்லது அவ் வருணனைகளையே வெவ்வேறு மொழிகளால் கூறுவதே இலக்கண மாபெண நினைத்தோ இயற்கை வருணனைகளை வெறும் வாய்பாடாக மாற்றிவிட்டனர். உதாரணமாகப் பத்தப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய பொருநராற்றுப் படையில் பாடினியை வருணிக்கவந்த கவி

அறல்போற் கூந்தற் பிறைபோற் நிறுறத்தற்
 கொலைவிற்புருவத்துக் கொழுங்கடை மழைக்க
 ணிலவிற்தழ்புரையு மின்மொழித் துவர்வாய்ப்
 பலவுறு முத்திற் பழிநீர் வெண்பன்

க ம் ப ர ர ம ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—7. மாசிசன் வதைப் படலம்.

[204-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாராத வடுவெளியாற் பழித்தனங்கா ணிராவணனை.

மெல்ல மெல்லத் தன் மனத்தவராயின இவ்வன் டேயுறகாதை மடவார்தான் முன்னவர்ச் சூர்ப்பணகையுணர்ந்தின்று அந் நங்கைகொடுவெனத் தேறுதற்கவாலுஞ் சிந்தையுடைய இராவணன், பூண்டிப் பிணியா னுறுகின்றது

தான்கொ ருதான்

தேண்டிடிக்கொடுவார் தன்ன்செய்வவதார்

மாறு முண்டோர்

மயிர்துறை கருவி மாண்கடை யன்ன பூங்குழை யூசற் பொறைசால் காதின் என்று அப்பாடினியின் காது, மயிலா வெட்டுகின்ற கத்திரிகையின் குழச்சைப் போன்று இருந்ததெனக் கூறுவது ஒதுவோர்க் கெவ்வித மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. கூர்ந்து துண்ணிதின் நோக்கிய இவ்வியற்கைக் கவி, காதிற்றுக் காட்டிய இவ்வவையை நாம் வேறெங்கும் கண்டதில்லை. காதின் வீணவுகத்திரிகையின் கைப்பிடியின் வீணவை (கைகிரல் தறுமையும் துவார மன்று) ஒதுதிருப்பது வெளிப்படாது. ஆயினும் இது வேறெவார்க்கும் தோன்றவில்லை. பிற்காலத்திய கவிசுரெல்லாம் மலர்கூற்றுக்கும் மற்றவைகளுக்கும் மென்மையிலன்றி வேறுவகையிற் பொருத்தமின்றி வகைகெடக் காதினை வலிந்து வருணித்து வருந்தியுள்ளார். இவ் வியற்கைக்கவிசின் துட்பத்தையும், உவமானம் அவருக்கு இயற்கையாய் வருத்தமின்றிப் பொருந்தினதையும் எண்ணப்புகுவோமாகில் அக்காலத்திய கவிசுரது மாண்பு நம்மைப் பிரமிக்கச்செய்கின்றது.

விலிவி, காட்டிலே படைபுடன் சென்று நோக்கா விடினும் இவ்விடத்தே இயற்கையி லெவ்வாறு நடந்திருக்குமென வெண்ணி யெழுதினார். அது உண்மையானும் அன்றியும் நமக்கு உண்மைபோலும் இயற்கைபோலும் தோற்றுவதே அவரது கவிக்கோர் சிறப்பாம். நகர யானைகளை நோக்கியும் அவைகளின் கோலத்தைக் கண்டும், குழந்தவரது ஆயுதங்களைப் பார்த்தும் காட்டானைக் கண்டுவிட்டோம்; நகர யானைகளோ, வேறு அடிச்சுவலிகளைக் கண்டு அவைகளை யுடைய வேழங்களை வெல்லவேண்டுமெனக் கருத்துள்ளவைகளாய், அப்பறம் அடியெடுத்து வைக்காது காட்டை நோக்கி நின்றன. இத்தனும் அவைகள் போர்செய்யப் பழக்கப்பட்டவை என்பதும் விளங்கும். இயற்கையில் அடிச்சுவலிகளைக் கண்ட அளவிலே அவைதாம் தம்மனை யானையின் அடிச்சுவலிகளென அறிபுமல் வல்லமை யானைக்கு உண்டோ இல்லையோ என்பதை நாம் ஆராயவேண்டா. இயற்கையில் வேற்று யானைகளைக் கண்டவிட போர்த்திற யானைகள் அவைகளைப் பிண்டொடாவெண்டுமென்றும் அவைகளுடைய போர்செய்யவேண்டுமென்றும் நினைப்ப தியல்பு. மேலும் அகசுரத்தைத் தடுத்து சென்றுகொண்டிருந்த யானைகள் சேரலென நின்று அப்பறம் அகலாமல் பிணியாவதும் நாடககிழ்ச்சிபோல் நம்மனதில் நிலையுண்டிருக்கின்றதன்றோ?

காண்டற் கினியா ன்ருக்கண்டவட்

கேட்டு மாற்றல்

சுண்டிப் போழுதே வினார்தெங்கையைக்

கவு கென்றான்

[இப்படி காண் காமகோய்கொண்டு வருந்துவதற்குச் சுவியதவளம் அவளே எண்ணத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றான். அவளுக்கு காண் செய்யக்கூடிய கைம்மாறும் உடனே! காண்பதற்கு இளைய இச்சிதைபின் வடிவத்தைக் கண்களால் கண்ட சூர்ப்பணகையைக் கேட்டி காண் ஐயத்தீரும்படி, இப்பொழுதே இங்கு விண்வாகு என் தங்கையைக் கூப்பிடுங்கள் - என்றான்.]

தண்ணீர் தேடிவந்தனளாம் ஒரு நங்கை, அவளுக்கிருந்த தான் கைம்மா நென்னசெய்வதென்பதொன்றுமே தெரிந்ததில்லையாம்! பித்தனிவன், தனக்குக்கொரியப் பின்ற குலச்சனகையைக் கண்டனன்போல் கொண்டாராயினார். நெடுந்தழியதனைப் பிள்ளு தன்னெதிரே தோன்றிய மாதாமடங்கலைக் கண்டு கண்கள், "மைந்தா என்றன் கையில் அரிசையைக் காட்டித் தந்தாய்" எனத் தன் புதல்வனை மகழிந்ததற்கிணையாய் நிமிஷிறது இங்கிலவிராவணன், சீதை தன்னை வலிந்து தேடிவந்தனர் என உவந்துகொண்டு மிகச் செய்தியும், "சொன்ன அரி கொலை" என்று அவ் விசனியின் வினவியாக்கே; இராவணனும், 'சொன்ன அரிசையை இவன் கொலை' என்ற வினவுதற்குத் தன் தக்கையை வருவிக்க வேண்டுமென்றார். பகையாற்சேட்டான் இராணியின், பரிவாற் கேட்டான் இராவணன்; அதுவே வேற்றுமை.

என்று நெனவுக் கடிந்துகொள் கூவு மெல்லிவன்றினுருதக் குலமீவோற மாய்த்தல் செய்வாரொன்றை தகாமக் கனனுட்டெற லோடு நாளி பொன்றும் குழைதன் னெடுப்போக்கின்ற போய்ப்பு

[புகூர் தான்.

என்று சொன்னதும் ஏவலாளர் வீரெந்து சென்று கூப்பிட்டவளவீலை, வலிய கால்களையுடைய இராக்கத குலத்தை அடியோடு அழிக்க ஏற்பட்டவனாகி, இராமன்பால் கொண்ட பொருத்தா தகாமத்தீ தன் மனத்தைக் கட்டடதலை ஸூக்கையும், பொன்னும் செய்து குழைகளை யணிந்த காதுகளையும் இழந்தவன் வந்துசேர்ந்தான்.]

பொய்நின்று நெடுஞ்சிறி கொடியான்புகூர் தானே நோக்கி

நெய்நின்று நகர்வா எவன்றெருந் நோக்கு நங்காய்

மைநின்று நவாட்கண் மயினின்றொன்றெவன் முன்ன நிரின்று நவளாந் கொடியம்மிய சிதை பென்றார்

[வந்துசேர்ந்த, பொய்நிறைந்த நெடுக்கைய கொடிய சூர்ப்பணகையை, நினைத்தோய்க் செய்ய வாய்யுடைய இராவணன் பார்த்து, "சக்கையே, கோரகப்பாள், மையிட்ட வாள்போன்ற கண்ணையுடைய ஒரு மயில் வந்து சிந்துபோவா என்றின் இங்கே வந்து நின்று இவன் தானே சொன்ன சிதைஎன்னவன்" என்று கேட்டான்]

இருபது கண்ணினோ விவன் காட்டிய உருவீணிக் கண்டிலன் தக்கை. ஒருநடுக்குற்ற உருவெளித் தோற்றத்தை மற்றவர் காண்ப தெக்கணம்? மற்று, உருவெளித் தோற்றத்தையே அவன் உவந்துகொள்கின்றார் என்பதையும் அறிவாரினர். பொய்ய தன் தமையனைப் பரிசுதிக்குமொரு புந்தியாராயினார். "காண்பது உருவெளியென வுரைவல்ல அறிவையும் உருத்தீண்டியா; எண்ணையழைத்த நீ இது கேட்கின்றாயா? வலியுத்தான்வன் தான்முன் நிற்பாரோ அச்சிதை," என இவரும் என்னமுடன் அவ் வுற்சக்கர்களிடீ, செந்தாமரைக்கண் னெறிஞ்செக்கனி வாயி னேறிஞ்சந்தாந் தந்தோர் லொடுந் தாழ்த்தடக் கைக லோடு மந்தா ரகல் த்தொடுமுச்சுன் குன்ற மென்னவந்தா னியவனு குமவல்லவீ வீராம நென்றார்

[செந்தாமரைக் கண்களோடும், சிவந்தகொல்லைக்கனி மேகன் நவாயொடும், அழகு நிறைந்த விலாஸான தோள்களோடும், நீண்டு தொக்குகின்ற பெரிய கைகளோடும்,

அழகிய மலை அணிந்த மார்பினுடனும், மையால் ஆடிய ஒரு மலைபோல வந்திருக்கும் இவன்தான் வலிய வில்லை யுடைய அந்த இராமன் ஆவான்—என்றார்.]

என்ற தவ்வளவும் பொய். இராவணன், "நோக்கு நங்காய்" என்று காட்டிய சிதைதான் உருவெளித் தோற்றத்திற்கு மாறாக, இராமன்பால் மயல்பூண்டு மதிப்புமுன் நிற்கத் தக்கை அவ்விராமனது உருவெளி யையேகண்டு அதனை ஆர்வமுடன் வருணித்து இங் கணம் தன் தமயன்முன் தகவேதும் நிப்பிதற்றினார் எனக்கருதி இதனைக் கம்பித்திரங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டாரிடுதல், கம்பிர் கவிரயக் கட்டுரையாளர்களுக்குத் தொல்லிமரபாரிருக்கின்ற தெனிணும் இன்னதே யோ கம்பர்த் த கருத்தென அழிப்பப்பற்ற கொருவன் மஞ்சவேண்டா. உருவெளி பென்பது உரைந்தபடி வருவித்தற் கிளர்நீவோர் செய்தியும். அந்தரூபிய மனநிலைவேறு; கலையாத காமம் மேன்மேலும் ஸூண்டு மதியினைக் கதவிழ்கின்ற தன்மைபும் அதற்கின்றி யமையாதது. சூர்ப்பணகை இப்பொழுது அச்செவ் வியன் அல்லன். முன்னே னையுட்ப எதிர்வந்து நிற்கு மிவளை இந்நிபிடம் காமத்தின்கவற்சினைப்பற்றலிது. ஆதலின், தான் கண்டமைபிற் கண்டவேரீ உருவெளித் தோற்றத்தை இங் கணம் உவந்துகொள்தவ ளாகமாட்டான். மற்று, இன்னதன் பொருள் யாதென்ற றணர் தல் வேண்டும்.

தம்மைக் கெடுத்தவரிணும் தம்மார் கெடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு மேன்மேலும் கெடுமைகள் இழைப்பார் தீயோர் என வோர் ஆக்கில ஆகியிர் [ஐர்ப்புள்ளியட் என நினைக்கின்றோம்] கூறுகின்றார். கயவந்தம் இயற்கையிது அயிர்ச்சுப்பாலாதது. இச்சுழுகுப்போல கயமையின் வெற்றிக்கொடி போல்பவன். இராவணனை ஸூரகாசம்பெற முயக்க முயல்கின்றவன். வந்தான் நிருத்தகுலம் வேற மாய்த்தல்செய்வான். சீல்வென்றிற் கடிக்கெழுந்தில் கரணே முதலாய கண்க்கில் பல்கொடி அரக்கர்வெள்ளத்தை வீண்ணிலேற்றிய இராகவன் போரண்மையை, இலக்குவன் கொய்யாது விட்டிருந்த கண்ணெண்டு பார்த்திருக்கின்றார். அன்னதோர் வீரன்முன் இராவணன் நன் ஆற்றத்தை தான் நெடுந் தூரஞ் செல்லவல்லவன் நென்பதை இவன் ஓர்நிற்குப்பது எளிபதே. மனைவியை இழந்தால் இராமன் ஒருகால் தண்ணீர் இன்னும் ஏற்றுக்கொள்வாம் என்று மயக்கந்துகூறிவிடார் இழுத்து இவன் ஆவாளெனினும், அந்த ஆசையிணும், தண்ணீப் பங்குற்செய்தவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்றும் வன்மே மெ இப்பொழுது இவன்பால் வீடுகின்றிருந்தது. அன்ன தற்கு இராவணனை எவுகின்றார். இங்குது இவன் தில் சிதையை ஓர் பெற்றூரிய ஊதியியார் இராவணனுக்குக் காட்டுகின்றார்; அவ்வளவே. சிதையை யவன் அடையாவிடும் அதுகண்டு இவளுக்கொத்தம் குறைவில்லை. இராமனுடன் இக்கேயியின் அவள்தானினுள் தோற்பதே அத்தமும நேர்வதியற்கை பென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளத் தகுதி யில்லாதவளல்லன் இவன். வென்றானென் தனது வஞ்சினமுடிந்த பழி நீர்த்துக்கொண்ட செருக்கு வளிப்பும் அவள்தா கும். தோற்றிலோ அவ்விராவணன் தலைகளோடு போகின்றது அத்தோலி. இவ்வளவும் உன்னி யிவன் இராவணனைச் சிதைதீயன்பால் முகிக்கிருக்கின்றார். இப்பொழுது இராவணன் தன்னை யருகமுத்தி,

“இவ்வந்தானே நீ இயம்பிய காரிகை” என வெற்றிடத்தைக் காட்டிக் கேட்டுமனமில், தான் ஊட்டிய நஞ்சு அவன் உதிரத்தில் புகுந்து வேலைசெய்கின்றதென்பதை புணர்ந்தவோர் கொடுமையின் கனிப்பின் மிகுதியால் அவனைப் பறிப்பாட்டும் காண்பாளாகி, “ஆம், ஆம், காண்கின்றேன், அவ் வல்லில் இராமனை” என்று தன்னை இசுழ்ந்து உரைப்பதல்ல, இராமனது உருவென இசுழ்ந்தால் உணர்வுபுரி துரைத்தவோர் மாற்றமோ இதுவன்றி, “சீதைக் கவாவி நீ இவ்வெற்றிடத்தைத் துறாவுவதற் பயனில்லை. வல்லில் இராமனெருவ னிருக்கின்றான். அவனைக் கணக்கெடுக்க மறந்தனியே, பேதாய்” என்றுத் தொனியு மிதனை உருவீ நனி வருகின்றது. திரௌபதியை நினைத்துவந்த சீசுகற்கு விமனைமீளும்புலது போல்வதோர் கொள்கையாம் இது. கேடு சூழ்ந்த சூர்ப்பணகையின் வாய்க்கே, வழங்கிய இவையிழைப்புப் பொய்யுரை பொருந்தும். அன்புடைய உண்மையின் உருவம் போல்வான் உத்தமி டென்டிமோனுமின்பால் ஒத்தெல்லோவிற்கு அளவிகந்த அவலியம் உண்டாம்படி வஞ்சனைகள் செய்தவந்தப் போல்வதைப் பொய்கோ, மனம் பிதிர்த்து உணர்வுபுரிந்து அவ்வொத்தெல்லோ வீழ்ந்தது கண்டி; Work on. My medicine work! Thus credulous fools are caught” என வாய்விட்டி டிளித்தானெனின், அவனின் தைச் சேர்ந்த இச்சமுக்கிஇங்கு அதனையே வேறொர் வகையில் பிந்து நவீன்று தன் கொடுமையின் பாழ்ப்பிறை நிரப்பிக் கொள்கின்றான். இன்னதே இச்செய்யுளின் நோக்கமும் பயனுமாகும். மற்று, இராமனது உருவெனியைத் தான் கண்டானையெல் கூறுவது பொய்யென்றும், இணையிலா இவன் வன்னெஞ்சுக் கொடுமையின் செல்வே அப்பொய்யாகத் தோன்றியதென்றும் தெரிந்துகொள்ளற்கு உதவியாகவே, “பொய்நின்ற நெஞ்சிற். கொடியான்” என்பது முன்செய்யுளில் சூர்ப்பணகையின் இழிவைக் கம்பர் சிறப்பித்திருக்கின்றான் என்பதை மறத்தலாகாது.

இராவணனே இத்தாரம் ஆராயவல்லவனல்லதுதலேன், தங்கையின் இவ்வண்ணம் தமொறுவதென்னை வியந்து,

பெண்பா ஒருநா னிதகண்டது
பேதை நீயீன்
டெண்பா ஹமிலா ததெரீராணுரு
வென்றி பெண்ணே

கண்பா ஹுமரா யைகவற்றதுதல்
கற்ற நம்மை
மண்பா லவையேகொல் வினைப்பவார்
மாண்பு பென்றான்.

[தான் பார்த்த உருவம் பெண்வடிவா யிருக்கின்றதுவ, பேதையே, நீயோ இப்பொழுது எத்திசையிலும் இல்லாத ஒரு ஆண் உருவம் என்கின்றும். என்ன விது! கண்ணுக்கெதிரே மிகக் மாயைகள் செய்து மயக்குத்தர்ப்பயின்றிருக்கின்ற நம்மை, மனிதர்களா மாயைகள் மிகச் செய்து வுக்கிந்த வல்லவர்கள்—என்றும்]

இதற்கு, ஒருசார் உண்மையைக் கூறுமாற்றால் எளிதில் எதிர்ப்பின்பிடிவல்லாம். ஆதலின், ஊன்று முணர்வப் புறமொன்றினுமோட லீன்றியான்று முனதா நெடிதாசை கணற்ற நின்றும்புக் கேன்று தென்திரே விழுகிறக்கும் மிடங்க டோற்று [வந்தோன்று மனையா னிதுதொன்றெறித் தாகுமென்ற] [சீதையின் நீனைவல் அழுக்கியுள்ள உன் அறிவானது அதனைக் கடந்து வேறென்றிலும் செல்வதென்றி, மிகுந்திருக்கின்றபெரிய சாமந்தியால் சுடர்ந்த உனக்கு, உன் கண்கள் எதிர்கோக்கும் இடங்களில் எவ்வாம், அத்தச்சீதையே பொருத்திக் காணப்படுவான். இது பழையதோர் செய்தி—என்றும்]

இதன்மேல் இராவணனுக்கு ஐயமொன்று விளைவது இயற்கையே—

அன்னு னாகு நவரக்கனு மன்ன தாக
நின்னு லவீரா மனைக்காண்குறு நீரெ னென்ற
னெந்நா ளவனென் னையித்தீர்வரு மின்னல் செய்தா
னர்கான் முதல்பா ஹுமயாத்தில இருமென்றான்
[சூர்ப்பணகை அல்லாது கூற, இராவணனும் அவனை கோக்கி, “அல்லாது இருக்கட்டும், உன்னால் அந்த இராமன் காணப்படுவதற்கு யாது காரணம்” என்றான். அத்தற்கு அவன், “என்றைக்கு அவன் இந்த நீக்கமுடியாத நிலையை எனக்குச் செய்தானே, அன்று முதல் காலும் அவனை மறத்திலேன்”—என்று சொன்னான்.]

சுருக்கமென நினைக்கும் புர்தியாளினன் சூழ்ந்ததுரைத்த இப்பிரமரகிட நியாயத்தைக் கேட்ட இராவணன், “ஆமாம் அது அடுக்கும்” என்று ஒவ்வியிட்டான். பொய்யுடையோர் பொருந்தப் போசார். “சீதையை நீ கொண்டு, யான் கொண்டொடும் வண்ணம் இராமனைத் தருதியென்பால்” என்ற வாய் புலராமுன்னம் “இதனைச் சொன்னபின் உபிரை நீப்பான் துணரிந்த மென்” என்றவன், மீண்டுமிங்கு “வன்மத்தால் இராமனை மறத்திலேன்” எனவுரைப்பான். கைதங்கள் கல்வியவன் கட்டுரைகளுக்கும் எட்டக்கியு முணர்களை, இம்மையல்சேர் மதியினன் காண்ப தெக்களம்!

தமிழ்ப் பாடம் 62.

கள வெண்பா—கலி நீற்கு காண்டம்

[206-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வாசுகன் கொணர்ந்த தேலில் அயோத்திமன்னன்
விரைந்தேறித் தமயந்தியின் திருநகர்க்கு வழிக்
கொண்டான். அந்தத்தேர் சென்ற வேகத்தைப் புக
ழேற்றி மிகவும் அழகாகச் செய்துகின்றார்.

முந்தை வினைகுறுக மூவா மயல்கொண்டான்
சின்தை யிணங்கிடுக்கச் சென்றதே—சந்தவிரைத்
தார்குன்ற மெல்லோதி தன்செயலைத் தன்மனத்தே
தேர்கின்ற ஹர்கின்ற தேர். 44.

பதப்பிரிவு:—முந்தை வினை குறுக மூவா மயல்
கொண்டான் சிந்தையினும் கடுக சென்றது சந்தம்
விரைதார்குன்ற மெல் ஒதிதன் செயலை தன் மனத்
தே தேர்கின்றான் ஊர்கின்ற தேர்.

அண்வயம்:—சந்தவிரைத் தார்குன்ற மெல் ஒதி
தன் செயலைத் தன் மனத்தே தேர்கின்றான் ஊர்
கின்ற தேர், மூவா மயல்கொண்டான் சிந்தையினும்
கடுக, முந்தை வினை குறுக, சென்றது.

பதவுரை

சந்தம் - அழகையும்
 விரை - வாசனைபையும் (உடைய)
 தார் - பூமாயினானது
 குன்றா - நீங்காத
 மெல் - மென்மையாகிய
 ஓதிதன் - கூந்தலையுடைய தமயந்தியின்
 செய்யலை - இரண்டாம் சுயம்வரம் என்னும்)

(இக்காரியத்தை
 தன் - தன்னுடைய
 மனத்தே - மனத்திற்குள்ளே
 தேர்கின்றான் - ஆராய்கின்றவகுதிய வாசுகன்
 ஊர்கின்ற - செல்கின்ற
 தேர் - அர்த்தத்தேரானது
 மூவா - தனாராத
 மயல் - மோகத்தை [னது
 கொண்டான் - கொண்டவகுதிய இருதபன்ன
 சிந்தையினும் - மனத்தைக் காட்டினும்
 கலிக - வேகமாக,
 முந்தை - முன்னைய
 விரை - விரைபானது
 குறுக - தேய்த்ததால், [ரது
 சென்றது - (குறுகியபூர்த்தை நோக்கி) சென்

விரிவுரை:—நினைத்தமாத்நிரத்தில் மனமானது
 எவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்பாடலுள்ள இடத்தையும்
 சென்றவையாலும். இதனை மனோவேகம் என்பர்.
 இருதபன்னனுடைய மனம், தமயந்தியின் இரண்
 டாம் சுயம்வரமாலையைக் கடிதின் பெறவேண்டுமென்
 னும் ஆசையால் குண்டினபூர்த்திற்குப் பாய்ந்தோடு
 கின்றது என்றால், வாசுகளு யமர்ந்த நளன் ஓடியு
 யதேரோ அதனினும் வேகமாய் ஓடியது. அத்தேவா
 ஓடிய நளன், முன்ன வினையோ, தன்னித்தான்
 காண இசைத்தோ என்று பற்பல விதங்களில் ஆரா
 ய்ந்து தமயந்தி தான் இரண்டாம் சுயம்வரம் காட்டி
 யுள்ளார் என்று தெரிவித்துக்கொண்ட செய்யலைப்
 பற்றி யோசிப்பவனுயினான்.

இருதபன்னன் மூவா மயல்கொண்டு தமயந்தி
 யின்பால் விரைத்ததும் அவ்வாறு அவரவுடன் விரை
 கின்றவனுடைய தேரனை நளன் ஊர்த்ததும் ஏனெ
 னில், முந்தைவிரை குறுகியதால். குறுக என்பது இங்
 குக் காரணப்பொருளில் வந்த வினையெச்சம். குறுகு
 தல் என்பதற்குச் சிறியதாகித் தேய்தல் அல்லது.
 நெருங்கிச் சேர்தல் என்னும் இரண்டு அர்த்தங்கள்
 உள. இவைகளில் முதல் அர்த்தத்தை எடுத்துக்
 கொண்டால், நளையும் தமயந்தியையும் இதனாகும்
 பிரித்துவைத்திருந்து நீவினை தேய்தல் அகன்றபடி
 யால் அத்தேர் கலிக்கச்சென்றது, என்பது பொருள்.
 மற்ற அர்த்தத்தின்படி, நளனும் தமயந்தியும் மறுபடி
 சேர்வதாகின்ற நல்லினை நெருங்கியதாகையால் அத்
 தேர் கலிக்க சென்றது என்பது பொருள். நினையா
 யினும் நல்லிணையாயினும், இரண்டும் முன் விரைகளை.

இன்னுமொன்று இச்செய்யுளில் உரைப்பதற்குந்
 கின்றது. “சந்தவிரைத் தார்குன்ற மெல்லோதி”
 என்று புகழேந்தி தமயந்தியைக் குறிக்கின்றார். நாய
 களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கின்ற அக்காலத்தில், மலர்
 மூத்த கூந்தலையுடையவராய் நகை முதலியன அதி
 கம் அணியாமல் இருப்பது மாதர்க்கு இயல்பு, மற்று,

மலர்மலை ஒருபோதும் நீங்காத கூந்தலை யுடையவள்
 என்று இப்பாசரத்தில் அவள் வருணிக்கப்பட்டிருக்
 கின்றனளே.

இதனைத் தெரிந்துகொள்ள, தமிழில் பயில்கின்ற
 அடைமொழிகளின் தன்மைகளை உணரவேண்டும்.
 சில அடைமொழிகள் பொருளின் இயற்கையை மாத்
 திரம் கூறுவனவாய் அப்பொருளின்கண் யாதொரு
 சிறப்பையும் குறிக்காமல் வரும்:—“வெண்மதி எழுந்
 தது” என்னும் வாக்கியத்தில், வெண் என்பது மதி
 என்னும் சொல்லிற்கு அடைமொழி. அடைமொழி
 யாயிருந்து அச்சொல் சந்திரன் வெண்மையா யிருக்
 கும் என்னும் அதன் இயற்கையையே காட்டியது. சந்
 திரனில், பச்சைச் சந்திரன் கிசுப்புச் சந்திரன் கருப்
 புச் சந்திரன் வெள்ளைச் சந்திரன் எனப் பலநிறச் சந்
 திரர்கள் இருக்குமானால், “வெண்மதி எழுந்தது”
 என்றபோது, மற்ற நிறச் சந்திரர்கள் எழுவெண்,
 வெண்மை நிறமுடைய சந்திரனின் எழுந்தது எனப்ப
 பொருள்படும். அப்படி இல்லையாகையால் வெண்
 என்ற அடைமொழி சந்திரனுக்கு இயற்கையாயுள்ள
 தன்மையைச் சொல்கின்றதே யல்லாத பல் சந்திரன்
 களில் சிறப்பாக எந்தச் சந்திரன் என்பதைப் பிரித்
 துக்காட்ட வரவில்லை. ஆனால் ‘வெண் தாமரை
 கொண்டுவா’ என்போமாயின் அப்பொழுது வெண்
 என்னும் அடைமொழி செந்தாமரையை மீலக்கி
 வேண்டப்படுவது வெண்தாமரை என்பதைக் குறிப்
 பித்துக் காட்டுகின்றது. “பச்சைப்புடவை உடுத்த
 வந்தான்;” என்றால், வெண்கை கருப்பு நீலம் கிசுப்பு
 மஞ்சள் ஆகிய வருணங்களமைந்த புடவைகள் ‘அல்
 லவெனக் குறித்தது, அவன் உடுத்தவந்த புடவை பல
 நிறக்களுள் பச்சை நிறத்தது என்பதை அப்பச்சை
 என்னும் அடைமொழி தெரியப்படுத்துகின்றது. அவ்
 விதம் பலவற்றினின்றும் ஒன்றை வேறுகப் பிரித்துக்
 காட்டுவதற்கு வருகின்ற அடைமொழியைச் சிறப்
 படைமொழி பென்றும், ஒன்றிற்கு இயற்கையாயுள்ள
 தன்மையை மாத்திரமே காட்டும் அடை மொழியை
 இயற்கை அடைமொழி பென்றும் கூறுவர். “வெண்
 மதி” என்பதில், ‘வெண்’ இயற்கை அடைமொழி
 (Descriptive epithet) “வெண்கை தாமரை” என்ப
 தில், அவ் வெண் சிறப்படைமொழி (restrictive
 epithet). “எல்லாம் வல்ல கடவுள்” என்னுங்காலில்,
 ஒன்றும் இல்லாத கடவுள் வேறொன்று இல்லையாகை
 யால் ‘எல்லாம் வல்ல’ என்பது இயற்கை அடை
 மொழிகள். ‘அறிவுடைய மனிதனைக் கண்டேன்’ என
 உரைக்குங்காலியில் அறிவுவிலலாத மனிதரும் இருந்
 தின்றனராகையால், அன்றையவை மீலக்கி, அறிவு
 யை வொருவனைச் சிறப்பித்துக் காட்டுவதால், அது
 இங்குச் சிறப்பு அடைமொழியாகும். இப்பாசரப்படி
 தமிழைப்போல் ஆங்கிலத்திலும் உண்டு.

இயற்கை அடைமொழியும் சிறப்பு அடைமொழி
 யும் அல்லாமல் இன்னுமொருவித அடைமொழியும்
 தமிழ்ப் பாசரங்களில் பயின்று வருவதுண்டு. அத
 னைச் சாதிப்பறி வந்த அடைமொழி என்பர். அரச
 மாதா என்று ஒருத்திரைத்தால் அவள் கூந்தலிலே
 எப்பொழுதும் மாலை அணிவதற்கு இருக்கும் என்றுவே
 ரொன்றையும் கவனியாமற் கூறிக்கொண்டு வருவது
 மரபு. “தாமம்சேர் ஒத்ததமயந்தி” என்று முன் (கவி
 தொடர்காண்டல் 142-வது செய்யுள்) கூறியதும்,

“சர்தவிரைத் தார் குன்று மெல்லேவி” என்று இச் செய்யுளில் கூறியதும், தமயந்தியி தன் கூந்தலில் பூவணிந்து இருக்கும் நிலைமை வருணிக்கப்பவல்லல். அவை அக்கூந்தலுக்கு இவ்விதம் உற்போதும் மாநில அணந்திருக்கும் தன்மை உடனது என்பதை மாநிலம் காட்டுகின்றன. அதனால்தான் அதற்குச் சாதி அடை என்ற பெயராயிற்று. அதாவது, உண்மைமீது இருந்தாலும் இல்லாமற்போனாலும் அச்சுச் சாதிக்கு உரிய அடைமொழிகளைக் கொடுத்தச் சொல்லும் வழக்கத்தைத் குறிக்கின்றது. (முன் (கலிதொடர்காண்டம், 135-வது செய்யுளில்) காடு நகரம் அரசு எல்லாம் தோற்றுச் சென்ற நளனை “முடி மன்னன்” என்றதில் “முடி” என்பது இவ்விதம் சாதிப்பற்றி வந்த அடைமொழியாகும். பின், இக்கலிக்கு காண்டம் 24-வது செய்யுளில் நளனைத் “தேர்வேந்தன்” என்றும், 37-வது செய்யுளில் “படைவேந்தன்” என்றும், தேற்றம் படையும் அவனுக்கு இப்பொழுது இல்லாமலிருந்தும், அழைக்குக்காலையில், தேர் படை என்பன அரசனுக்குரிய சாதிப்பற்றி வந்த அடைமொழிகள் என்று கொள்ளவேண்டும்).

மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்ற னல்லவளவிலை
நாலாறு காது நடந்ததே—தோலாமை
மேல்கொண்டார நேறிவர வெம்மைக் கலிச்சூழில்
மல்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா. 45.

பொழிப்புரை:—முதற்கயம்வரத்தில் தோற்றிருந்த போதிமுக சலிக்காமல் தமயந்தியைப் பெறவேண்டுமென்று பின்னும் முற்படுகின்ற இருதபுள்ளன என்றி யறிவு, கொடுமைக் கலியால் சூதாட்டத்தில் மயங்கிக் கெட்ட நளன் கோல்கொண்டு செலுத்திய சூதிரகன், மேல் ஆடை விழ்ந்தது, அதை எடு என்று இருதபுள்ளன் சொல்வதற்கு இருபத்தாண்டுக் காலதூரம் கடந்துவிட்டன.

குறிப்பு:—சூதிரையின் உள்ளம் அறிந்து மந்திரத்தால் ஓட்டி வைல்லமையடைபவன் நளன் ஆகையால், அக்குதிரைகள் இத்தனை வேகமாய் ஓடின.

ஆய தறிந்த வியோத்தியர்கோ ளுங்கதற்கு
மேயவிறும் பூதிரைப் வேட்டையாடிக்—தூயதிறல்
என்னவன்பா ல்வீர்த்தை யகப்பிரதி யாதென்ன
உன்னுவான் மன்னுள்ளே யோர்ந்து. 46.

பொழிப்புரை:—அவ்வண்ணம் ஓடிவதைக் கண்ட அயோத்தியின் உள்ளம் ஆச்சரிமம் அடைந்தவனாகி, தானந்தன் கற்கவேண்டும் என்றும் விரும்பும்புமயிக்குந்து, தூயமையான திருமையாமிருந்த அந்த வாகுகளிடத்தில் அந்த அசுவ மந்திரத்தை ஆய்ந்து அறிவின்றி வகை யாது என்று தன்னுள்ளே கிந்திப்பவனாயினான்.

இலக்கணம்

உயிர் நெடிய்களும், க் கு ண் த ம் ன் ன் ய் ய் ன் னும் பெய்யெழுத்துக்களும், ஶ் என்ற ஆய்த எழுத்தும் அளபெடுத்த தத்தம் மாத்திரைக்கு அதிகமாக ஒலிக்ககும் என்பதைப் பார்த்தோம்.

ஐ, ஓ, உ, ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களும் தத்தம் மாத்திரையிற் குறுகி ஒலிக்கவரவையும் கண்டோம். அப்படிக்குறுகி ஒலிக்கும்போது அவ்வெழுத்துக்கள் முறையே, ஐகாரத்தும், ஓகாரக் குய்க்கும், குற்றியலுகாரம், எனப் பெயர் பெறும். இ என்றும் உயிர் எழுத்தும் சில சமயங்களில் அதற்குரிய ஒரு மாத்திரையினிடும் குறுகி அகரமாத்திரை பெற்று ஒலிக்கக்கூடும். அப்பொழுது அதற்குக் குற்றியலுகாரம் என்பது பெயர்.

குற்றியலுகாரத்தில் முடிபிற ஒரு வார்த்தைக்குப் பின் அதனைத் தொடர்ந்து யகரவரிசையில் வருகிற உயிர்மெய்யெழுத்தில் ஆய்த்பிக்கின்றவொரு சொல் வருமாறும், அந்தக் குற்றியல் உகாரம், இகரமாகத் திரியும். அப்படித்திரிந்து இகரத்தான் குற்றியல் இகரமாம். முன் கலிக்குகாண்டம் 12-வது செய்யுளில் “ஈ இங்கு வந்தீ யானினேந்து, என்று இரண்டாவது அடியில் வந்திருப்பதை எடுத்துப்பாருங்கள். வந்தது யான் நினைந்து எனச் சொற்கள் திரியும். அதனில், வந்தது என்னுஞ் சொல்லில் ஈநறில் து என்னும் எழுத்தில் உள்ள உகாரம் குற்றியலுகாரம். (வந்ததே). இரந்தக் குறுகிய உயிர்குப் பின்னர் அடுத்த வார்த்தையாகிய யான், என்பதின் முதல் எழுத்தாகிய யா வந்திருக்கிறது. ஆகையால் அந்த உகாரம் இகரமாகத் திரிந்து விட்டது. திரிந்துவந்து (ஈ) “வந்தீ யான்” என நினைந்து. அப்படி யகரம் வருவதால் உகாரம் மாறி ஆகின்ற இகரத்திற்கு உச்சரிப்பே அகரமாத்திரை தான் கொடுக்க இயலும். அது குற்றியலுகாரம்.

அந்தக் குற்றியலுகாரம் என்ன தொடர்க் குற்றியலுகாரமாயிருந்தாலும் சரி, யகரம் பின்னால் வந்தால் இகரமாக மாறியே தீரும். வந்ததுயான், என்னும் உகாரம் அந்தில் உள்ள குற்றியலுகாரம் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகாரம். அது ‘வந்தீயான்’ எனத் தொடரியலிகரமாகத் திரிந்தது. இரந்தச் செய்யுளில் “ஆயும் ஆறு யாது என்ன” என்று பின்னும் மூன்றாமடியில் ஆறு யாது என்பது “ஆறியாது” எனமறி இருப்பதைப் பாருங்கள். ஆறு என்பதன் ஈநறிவுள்ள உகாரம் நெடிற் தொடர்க் குற்றியலுகாரம், அதன்பின், யாது என யகரத்தில் தவக்குகின்ற வார்த்தை வந்ததால் இரந்த உகாரம் இகரமாகத் திரிந்து ஆறியாது என ஆயிற்று. மற்றத் தொடர்க் குற்றியலுகாரங்களும் அவ்வாறே திரியும்.

குற்றியலுகாரமாயில்லாமல் முற்றியலுகாரமாயிருந்தால் அது யகரம் வர இகரமாய்த் திரியாது. கலியாது, என்னுங்கால் கலி என்பதன் ஈநறிவுள்ள உகாரம் குற்றியலுகாரம் அன்று; ஆகையால் கலியாது என்றே நிற்றும், கடியாது என ஆகாது. மற்றுக் காடு யாது, என்பது கடியாது என ஆகும். ஏனெனில் கா நெடிவாகையால் ஈ திதனால் உகாரம் குறுகிற்று. எனவே யகரம் வர அது இகரமாய்த் திரிந்தது.

இனி, பெட்டி யாது, பொன்னி யாவன், என்பன போன்ற உதாரணங்களில், பெட்டி, பொன்னி என்னும் இவ்வார்த்தைகளின் ஈநறிவுள்ள இகரம், குற்றியல் உகாரம் திரிந்து ஆகிய இகரங்கள் அல்ல. வார்த்தையை இகரத்தில் முடிசின்ற வார்த்தைகள் அவை. ஆகையால் பின்னே யாது யாவன் என யகரத்தில் தவக்குகின்ற சொற்கள் வருவதால் பெட்டி, பொன்னி என்னும் சொற்களின் ஈநறிவுள்ள இகரங்கள் குற்றியலிகரம் ஆகமாட்டா.

ஆதலால், யகர வரிசையைச் சேர்ந்த எழுத்துக்களை முதலில் உள்ள சொல் பின் வருவதால் குற்றியலுகாரம் இகரமாகத்திரிய அவ்விதம் குற்றியலிகரம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இன்னொரு இகரமும் குற்றியலிகரம். அது மியா என்ற அசைச் சொல்லில் ம் என்னும் மெய்யின்மேல் ஏறிப்பிருக்கும் இகரம். இரந்தச் சொல் யாரொருவது முன்னிலைப் படுத்திப் பேசும்போது கேண்டியோ, சென்மியோ, உண்மியோ, எனச் சேர்த்துக்கொள்கின்ற இடைச்சொல். இத்தற்குத் தனியாக வென்றும் பெயரூளில்லை. கேள், சொல், உண், என்பததான் பொருள். இத்த் மியாவின்ன இகரமும், குற்றியலுகாரம் திரிந்து ஆக இகரத்தைப்போல், குற்றியலிகரமாம். இவைகளெல்லாம் அகரமாத்திரையே பெறுவதை உச்சரித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

யாப்பிலக்கணம்

[215-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

செய்யுள்—ஆசிரியப்பா.

இதனாகும் வெண்பாவுக்குரிய இலக்கணத்தைப் பற்றிக் கற்றோம். இனி ஆசிரியப்பாவுக்குரிய இலக்கணத்தையும் அப்பாவின வகைகளையும் பற்றிக் கற்போம்.

ஆசிரியப்பாவில், இயற்சொற்கிய மாச்சீர் விளச்சீர்களுமும், காப்பச்சீர்களும், நிறை நடுவாகிய கருவிளங்கனி, கூலிளங்கனி என்னும் வஞ்சிச்சீ ரொழிந்த மற்றக்கவிச்சீர்களும் வரும். எல்லாத் தளைகளும் அமைபும். ஈரசைச்சீர் நின்று ஈரசைச்சீரோ டொன்றுவது சிறப்புடை ஆசிரியத் தளையாம். ஈரசைச்சீர் நின்று மூவசைச்சீரோ டொன்றுவது சிறப்பில் ஆசிரியத் தளையாம். சிறப்புடை ஆசிரியத்தளையால் அமையும் ஆசிரியப் பாவே சிறப்புடைத்தாம். ஆசிரியப்பாவில் குறளடி சிந்தடி அளவடி ஆகிய மூன்றும் பயின்று வரும். நெடிவடி அருகி வருதலும் உண்டு. அகத்திணையாகிய ஆசிரியப்பாவில் வஞ்சியடி வாராது; கலியடி விரவீவருதலும் உண்டு. ஆசிரியப்பா மூன்று அடிகளிற்குறைந்து வாராது. மூன்று அடிக்குமேல் பல அடிகளாலும் பொருந்தி வரும்.

ஆசிரியப்பா நேரிசை ஆசிரியப்பா, இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா, நீலை மண்டில ஆசிரியப்பா, அடி மறி மண்டில ஆசிரியப்பா என நான்கு வகைப்படுமீ. ஆசிரியப்பாவிற்கு அகவற்பா என்னும் மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

1. நேரிசை யாசிரியப்பா:—சுற்றடிக்கு முன்னுள்ள அடி சிந்தடியாகவும் ஏனைய அடிகள் அளவடியாகவும் அமைந்து, ஏ, ஐ, ஈ, ஆய், என், ஐ என்னும் அசைகளுள் ஒன்றை சுற்றடியின் இறுதியிற் பெற்று வருவது நேரிசை ஆசிரியப்பாவாம். ஆயினும், ஏ என்னும் அசைச்சொல்லால் முடிவது சிறப்புடைத்தாம். இவ் வசைபமைதி மற்ற மூன்று வகை ஆசிரியப்பாக்களுக்கும் பொருந்தும்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினு மாரை வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே சிதைந்துக் காட்டுலாடு நட்பே.”

2. இணைக்குற ளாசிரியப்பா:—முதலடியும் சுற்றடியும் காற்சீர் அடிக்களாகவும், அவற்றுக்கு இடையில் வரும் அடிகள் இரண்டும் பலவும் குறளடியாகவும், சிந்தடியாகவும் நெடிவடியாகவும் வருவது இணைக்குற ளாசிரியப்பாவாம். ஆதலின், இணைக்குற ளாசிரியப்பாவுக்குச் சிறுமை காண்கடியும் பெருமை வரையறை யினமையுமாகும்.

(a) “கீரின் தன்மையும் தீயின் வெம்மையும்
சாரச் சார்த்து
தீரத் தீரும்
சாரல் நாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்த்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே”

இது முதலடியும் சுற்றடியும் காற்சொடியாகவும் இடையடிகள் குறளடி சிந்தடிக்களாகவும் வந்தமை காண்க.

(a) “சிறியகட் பெறினே எமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தானமகிழ்க் துன்னு மன்னே
சிறுசோற் றுறும்
நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றுறும்
நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம்
எமக்கீயு மன்னே
அம்பொடு வேணுமை வழியெல்லாம்
தானிற்கு மன்னே
நார்தம் நாரற் தன்கையாற்
புலவு காறு மென்றலை கைவரு மன்னே
அருங்கலை இருப்பாணர் அகன்மண்டைத் தூறு
இரப்போர் கையுளும் போகிப் [ரீஇ
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர்
அஞ்சொணுன் டேச்சிப் புலவர் சாவில்
சென்றழிழ்க் தந்தவன்
அருநீறத் தியங்கிய வேலை.
ஆகா செந்தையான் னென்ன கொல்லோ
இனிப்பா நெரு மில்லை
பாடுரு குக்கொன் நீருகு மில்லை
பனித்தறைப் பகன்றை கறைகொன் மாமலர்
குடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
றீயாது வீயும் உயிர்தவப் பலவே!”

இவ்விணைக்குற ளாசிரியப்பாவில் குறளடியும் சிந்தடியும் இடையிடையே வந்தமை காண்க. இத்தின்புதின்புன்றும் அடி நெடிவடியாக அமைந்திருந்தல் காண்க.

3. நீலைமண்டில ஆசிரியப்பா:—எல்லா அடிகளும் அளவடிக்களாகவே அமைந்து நடப்பது நீலை மண்டில ஆசிரியப்பா என வழங்கப்படும்.

“வேல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி
யாரல் தறித்திடு னேரே சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கிவன்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே.”

(நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா என் என்னும் அசைச் சொல்லால் முடிவது சிறப்புடைத்து என அறிக. உதயணன் கதையிலும் மணிமேகலை கதையிலும் வந்துள்ள நீலை மண்டில ஆசிரியப்பாக்கள் இங்ஙனம் முடிந்திருத்தல் காண்க. மகா மெய்யை சுற்றில் பெற்று முடியும் நீலைமண்டில ஆசிரியப்பாவும் உண்டு.)

4. அடி மறி மண்டில ஆசிரியப்பா:—எல்லா அடியும் முதல் நடு இறுதியாக நாம் கருதுகிறபடி அமைத்து உச்சரித்த போதிலும், ஓசையும் பொருளும் தவறாமல் வருவது அடி மறி மண்டில ஆசிரியப்பாவாம்.

“சூரல் பம்மிய சிறுகான் யாரே.
சூர மகளிர் ஆரணக் கிளரே.
வாரல் எனினே யானஞ் சுவலே.
சாரல் நாட நீர வாரே.”

சென்னைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாளியர் திருவாளர் S. வையாபுரி பிள்ளையவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூல்கள்

தமிழ்கராதி ஆதார நூற்றொகுதி

நாம தீப நிகண்டு.

நீகண்டினர் வரலாறு, ஆசிரியருடைய காலம், தலின் கயக்கள், முதலியன அடங்கிய நிரந்த முன்னுரை கொண்டது. 'பொருட் பெயர்களை விளக்கக் கூறும் செவ்விய உரைபாடமுள்ளது. துலின்சன் வந்துள்ள பொருட்பெயர்களினதையும் முற்று வுணர்ந்தும் அனுபந்தம் பெற்றது. சுமார் 12000 சொற்கள் கொண்ட சிற்றகராதியாக உடவுக் தகையது.

விலை ரூபா 2-0-0

அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு.

நிரந்த ஒரு சொற்பல்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டு களின் வரலாற்றினை விளக்கும் விரிந்த முன்னுரையுடன் கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை வெளிதாசுத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலபொருளுரைபொருளால் வகராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உயுத்தகாண்டம்.

முதல் மூன்று படலங்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை ஒப்புசோதித் திருத்தியது; பாட்டுபேதங்களைத் துண்டி கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

திருக்குறள்

மூலம் சோத்தரிப் சகராதியும் வியை ஒப்புத்தொழும் (வா, மான்க்க சகாயம் சேட்டியும் பதிப்பு)

நிற்றடக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 800 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விருப்பவார்க்கு இவ்வட்டவணை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்புகளில் அளித்தனது மாணுக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் ஆரணம் பயின்ற பார்த்தவரின் செவ்விலக்காட்டுவது கலப்பம்மன். விலை ரூபா 0-12-0

களவியற் காரிகை.

ஒரு நிரந்த அகப்பொருள் எவ்வகையினும்; முதல் முறை இப்போதுதான் அச்சில் வெளிவந்தது. செலுத்தக்கரிய பல அரிய துல்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற மேற்கோள்களை யுடையது; பல அனுபந்தங்களை யுடையது. தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவது. க்ரேனன் அளவில் 170 பக்கம் கொண்டது. சொற்பப் பிரதிகளை யுள்ளன. விலை ரூபா 3-0-0

நூற்பொருட் குறிப்பு.

1. இறையனார் களவியலுரை; 2. குறந்தொகை; 3. திருக்கோவையார்; 4. சுற்றினை; 5. களவழி காற்பது; 6. தேவாரம்; 7. வீரசோழியம்; 8. காலாயிர திவ்யம் பிரபந்தம் முதலிய எட்டு நூல்களின் பொருட் குறிப்பு அடங்கியது. தமிழ் லெக்ஸிகன் ஆய்வு தலைமைப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்காரவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. செவ்விலக்கம் 175-பக்கங்கள் உடையது. இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் மிக இன்றியமையாதது. சொற்பப் பிரதிகளை யுள்ளன. விலை ரூபா 10-0-0

இராஜசுந்தரம்.

ஒரு கவிஞன். இனிய எளிய கதையில் எழுதப்பெற்றது. விலை ரூபா 8-0-0

தினகரமாலையெண்ணும்—தினகர வெண்பா

திருக்குறளின் அதிகாரத்திற்கு கொடு வெண்பாவாக 133 வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இது ஒரு பண்டடை நூல். இதைப் பதிப்பித்தவர் ஸ்ரீமான் S. வையாபுரி பிள்ளை, B.A., B.L., விலை ரூபா 0-6-0

கலாநிலயம் ஆபீஸ், வேளாளர் தெரு, புரணை, சென்னை.

திராவிடப் பிரகாசிகை

இந்நூல் தமிழின் மட்டுமேயும் அதன் இலக்கண இலக்கியங்களின் விவரங்களையும், தமிழின் தெய்வப் பழமை மரபியல், ஒழிபியல் இலக்கண மரபியல், இலக்கிய மரபியல், என்னும் ஐம்பெரும் பகுதிகளால் கண்டு விளக்குவது. சமீபகாலத்திற்கு முற்றிய 'தென் மொழி வரலாறு'; 'தமிழ் வரலாறு' முதலிய புது நூல்களுக்கு வழிகாட்டியாய் உள்ளது. தமிழ்ப்பண்டிதர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் சிறப்பின் விளைக்கக் கூடியது. புத்தகசாலை, வாசக சாலைகளுக்கு இன்றியமையாதது. இது, திருவாவடுதூறையாடீன மகாவித்துவானும் விளக்கிய யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை-சபாபதி நாலவாரங்களால் இயற்றப்பட்டது. இதன் இரண்டாம் பதிப்பு அழகுபெற்ற செவ்விய எட்டுப்பக்கங்கொண்ட ஒரு பாரங்களைக் கவல் கடித்ததில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பின் விசேஷங்கள்:—தமிழ் ஆங்கில முன்னுரை, தூவாசிரியர் சரித்திரம், மேற்கோள் விளக்கம், கடினசந்தி நீக்கம், அச்சப் பிழையின்மை முதலியன. வேண்டுவோர் கீழ்க்குறித்த விவரங்களுக்கு எழுதவுள்ள:—

- 1 காரியதரிசி, மலைய சைவசித்தாந்த சங்கம், தூவாலவம்பூர்.
- 2 சோதிடலீலாச புத்தகசாலை, கோக்துவில் யாழ்ப்பாணம்.
- 3 சே. வெ. ஐம்புலிங்கம் பிள்ளை, 20, காரணைசுரர்கோயில்தெரு, யயிலாப்பூர், சென்னை.

ANCIENT JAFFNA

MUDALIAR C. RASANAYAGAM c.c.s.

An authentic history of North Ceylon, Particularly of Jaffna based on archeological Epigraphic and linguistic researches is stated here in a connected manner from ancient times up to the occupation of the Island by the European. Professor S. Krishnasamy Iyengar has given an appreciative foreword.

PRICE Rs. 5-8-0.

KALANILAYAM Purasawalkam, Madras.

வர்த்தமானம்

புள்ளர்ஷா—இப்பொழுது இலங்கையில் தங்கியிருக்கின்ற பர்னாட்ஷா கொழும்பில் ஒரு கூட்டத்தில் கூறியதாவது:—“உலகத்திலுள்ள எல்லாச் சர்வகலாசாலைகளையும் தரைமட்டமாக்கி, உபயோகத்தெரிந்து உழுதுவிடவேண்டும். தற்காலச் சர்வகலாசாலைப் படிப்பு எங்கும் பரவியுள்ளது நாகரிக வளர்ச்சிக்குரியன்று பலர் எண்ணுவது தவறு. கல்வியில் மிக நாளில் உலகம் நன்றாக நடைபெற்றது. கல்வி பரவியவுடன் மக்கள் கெட்டழிந்து விட்டார்கள்.”

கல்லாத பேர்களை நல்லவர் நல்லவர் என்று நம் தாயுமானவர் புலம்பிய சொற்கள் நம் நினைவின்றி வருவாம்.

***

தனவணிகன்:—இரகணில் பிரசாரமாகும் தனவணிகன் என்னும் வாரப்பத்திரிகையின் முதல் இதழ் வரப்பெற்றேும், இது பொதுவாகத் தமிழ் மக்கள் நலத்தையும் சிறப்பாகத் தனவணிக வகுப்பினர் நலத்தையும் சருதி உழைக்கும் என்று அப்பத்திரிகையின் தலைப்புகளில் கூறப்பெற்றிருக்கின்றது. இதன் வருடச் சந்தா உள்நாட்டிற்கு ரூ. 5. வெளிநாட்டிற்கு ரூ. 7.

***

பல்கலைக் கழகம்:—சென்ற வாரம் திருநெல்வேலியில் இளைஞர் சங்கத்தின் ஆதரவில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் இராமநாதபுரம் ஜில்லா ஜட்ஜ் ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார் தலைமை வகித்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீமான் S. ஸ்ரீகண்டன் என்பார் புராதன இந்தியாவிலிருந்த பல்கலைக்கழகம்பற்றிய பொருள் பிரசங்கம் செய்தார். இந்தியாவில் பெருமையில் பல பல்கலைக் கழகங்கள் இருந்தனவென்றும், சிலவிலிருந்தும் மாணவர்கள் இக்கழகங்களுக்கு வந்தனர் என்றும், அக்கழகங்களில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு விடுதிகள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தனவென்றும் கூறினார். தலைவர் முடிவுரையில் கூறியதாவது:—

“இப்பொழுது இந்தியாவில் ஏற்பட்டுள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் மேலேட்டு முறைகளைத் தழுவினவாயிருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் ஏற்படுத்தப்பெற்ற உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள், அவைகளில் படிக்கும் இளைஞர்களுக்குப் பணம் சம்பாதிக்கும் முறைகளைப் பயிற்றுவிக்கும் நோக்கம் உடையன. இங்கிலாந்திலுள்ளவை மாணவர்களை அரசியல் வாழ்க்கைக்குப் பயிற்றுவிக்கும் தன்மையுடையன. மனிதனுடைய

ஆன்மவாழ்வை அப் பல்கலைக்கழகங்கள் மறந்துவிட்டன. அம்மேலேட்டு முறைகளைத் தான் நம் கலாசாலைகள் பின்பற்றுகின்றன. மேலேட்டு முறைகளினால் பயன் ஒன்று மில்லை. கடவுளின் அறிவிற்று இடமிலாத படிப்பைக் காட்டிலும் படியாதிருப்பது நலமுடையதே. பண்டைய அறிவு ஏற்படவேண்டாமலும், நமது பண்டை முறைகளை நாம் கைப்பற்ற வேண்டும், இக்காலத்துக் கலாசாலை முறைகளினால் மக்களின் வாழ்வு உயராது.”

***

திருவாங்கூர் மன்னர்:—திருவாங்கூர் மன்னர், தமது தாயார், தம்பி, தங்கை முதலியவர்களுடன் ஏப்பிரல் மாத ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பியப் பிரயாணத்திற்குப் புறப்படுவார் என்றும், திருவாங்கூர் ராஜ்யத்திற்கு ஆலோசனை கூறும் அதிகாரியான ஈர். C. P. இராமஸ்வாமி ஐயரும் இவர்களைரிட செல்கின்றார் என்றும் திருவாங்கூர்ச் செய்தி கூறுகின்றது.

***

R. K. ஷண்முகம் செட்டியாருக்குத் தலைவர் பதவி:—இந்தியச் சட்டசபைத் தலைவாரியிருந்த ஈர் இப்பாவியர் ரஹிமத்தல்லா என்பவர் உடல்நலத்தை உத்தேசித்துத் தமது பதவியை விடுத்தார். அந்த ஸ்தானத்திற்கு ஸ்ரீமான் R. K. ஷண்முகம், செட்டியார் போட்டியில்லாமல் தெரிந்தெடுக்கப் பெற்றுள்ளார்.

***

பூகம்பம்:—சென்ற வாரத்தில் அமெரிக்கா கவி போர்னியாப் பகுதியில் பலமான பூகம்ப அதிகாட்சி ஏற்பட, உயிர்ச் சேதமும் பொருட் சேதமும் அதிகம் என்று தெரிகின்றது. மாலை 5 மணி முதல் இரவு 9 மணி வரையில் உள்ள கால அளவில் 25 அதிகாட்சிகள் ஏற்பட்டனவென்று கூறப்படுகின்றது. இப்பூகம்பத்தினால் கஷ்டத்திற்குள்ளானவர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் உதவி தந்துவருகின்றனர் என்று அயல் நாட்டிச் செய்தி கூறுகின்றது.

***

தொத்து நோய்:—சீலாவனில் பிளெக்ஸும், வைசுரியும் அதிகமாகப் பரவியிருக்கின்றதென்றும், பண்டாரவனியல் என்னுமிடத்திலும் இவ்விரு நோய்களின் கொடுமை அதிகம் என்றும், அதிகாரிகள் இவ்விடத்தில் சுகாதார முயற்சி செய்துவருகின்றனர் என்றும் இலங்கைச் செய்தி கூறுகின்றது.

ஆயுர்வேத வித்தவான் B. V. பண்டிட அவர்களின்

டானிக்குகள் :		வைதவங்கள் :
பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0	சந்தனாதி 6 அவுன்ஸ் ரூ. 1-0-0
ரதிலல்லப லேகியம்	2-0-0	அமிர்தாமலக " 0-12-0
மஹா திராசூதா லேகியம்	2-0-0	பிருங்காமலக " 0-12-0
குழந்தைகளுக்கு		ஸ்திரீகளுக்கு
ஸ்ரீசுர கஸ்தூரி மாத்திரை	0-4-0	ஸுல்தக டானிக்
பால சஞ்சிகினி	0-4-0	கல்பாசய டானிக்
பால ஸுதா (டானிக்)	1-0-0	ப்ரஸவ லேகியம்
கமார் 300	மடச்சியாவனப்பாரசி	மடச்சியாவனப்பாரசி
போலிகள்	மடச்சியாவனப்பாரசி	மடச்சியாவனப்பாரசி
எமாற்றும்.	மடச்சியாவனப்பாரசி	மடச்சியாவனப்பாரசி

“நட்சன்குடேயல்பாடி”

சூதுரணம்-மாக்கேட (எல்லத் தேய்க்குமது) I.D.L. 61, 61, 61, 61, 61, 61

மடச்சியாவனப்பாரசி மூலிகைகளை நுகர்ந்துகொள்ளுங்கள்

[புலப்பக்கன் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

— கம்பராமாயணம் —

**பதவுரை விரிவுரை விளக்கம் இலக்கணக் குறிப்பு
முதலியவைகளுடன்**

வை. மு. சடகோப ராமாந்ஜாசாரியார்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியார்

வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியார்.

ஆசிரியர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்றவை.

பால காண்டம்	...	...	...	ரூ. 5 0 0
அயோத்தியா காண்டம்	...	...	...	" 5 0 0
ஆரணிய காண்டம்	...	...	...	" 4 0 0
கிட்கிந்தா காண்டம்	...	...	...	" 4 8 0
சுந்தர காண்டம்	...	...	...	" 5 0 0
புத்த காண்டம்—2 பாகம்	...	...	...	" 10 0 0

தபால், அல்லது இரயில் பார்வல் கட்டணங்கள் வேறு. வேண்டுவோர், தாம் வேண்டும் புத்தகங்களுக்குரிய விலையில் பாதியாவது முன்பணம் அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவேண்டும். மற்றதை வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்வோம்.

மானேஜர்:— கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசை, சென்னை.

தேசபலம், ரூபகச்சத்தி, உற்சாகம், ஊக்கம், சக சம்பத்து இவைகளைக் கொடுப்பதில் எங்கள் பிரசித்திபெற்ற

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்

பலவிருத்தி ஔவதங்களுக்கெல்லாம் முன்னணியில் நிற்கின்றன. இலட்சக் கணக்கான ஜனங்கள் (சென்ற 58 வருஷங்களாக) உபயோகித்து குறைமென்றும் பாக்சியத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். நீக்களும் ஒரு 32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0

5 டப்பிசன் ரூ. 4 0 0

ஔம்! ஆரோக்கிய கிரந்தம் ஔம்!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஔவதாஸ்யம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

கற்பக மலர் (சிறு கதைகள்)

(ஆசிரியர் - சகோதரி வி. பாலம்மாள்)

மலர் 1 - விருந்தில் விஸங்கு - விசை அணு 3.

மலர் 2 - அவள் இஷ்டம் - விசை அணு 3.

ஏழை ஸ்டாம்புக்கு 2-புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும்.

பூமித் பிரதாஸ்யம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

ஒரு முக்கிய சங்கீத நூல்

“வாநமாஸிகை”

சங்கீத ஆசிரியர்களுக்கும் கர்னாடக சங்கீதம் அப்பியசிக்கிறவர்களுக்கும் வேண்டிய நூல். ஒவ்வொரு மாணக்கர் கையிலும் சங்கீத பாடசாலைகளிலும் இருக்க வேண்டியது. 40 ராசங்கீதங்களுக்கு வசுணைகள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன.

வி. நாமஸ்வாமி சாஸ்த்ருவு அண்டு ஸன்ஸ்,
292, எஸ்பிஎனேட், மதராஸ்.

**NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.**
Head Office:
**NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.**

New Policies Issued in 1931
for over ... .. Rs. 1,32,33,000

Showing an increase over
the New Business figure
for 1930 of ... .. 16.54 %

Claims paid up to end of
1931 over ... .. Rs. 90,00,000

Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000

**LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS**

For particulars & Agencies please write to:—

R. G. DAS & Co., OR
Managers. The Branch Secretary,
113, Armenian Street,
Madras.

**FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE**

AND
**GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.**

The Branch Secretary,
Madras Branch, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Managers,
Madras.